SCRISORILE LUI THALES

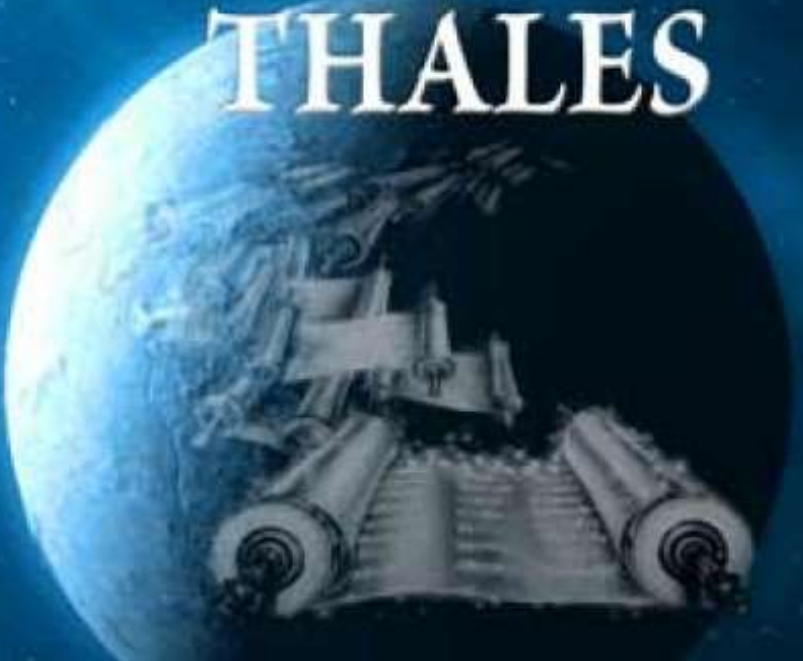

•DISTRUGEREA ATLANTIDEI•A DOUA CUPĂ DE INIȚIERE•
•BALCHIS, REGINA SABBEI•ÎN GRĂDINA MAGDALEI•
•MARIA•AHAȘVER•LA PICIOARELE CRUCII•
•ÎNVIEREA LUI CHRISTOS•CĂTRE CEI CARE AU CITIT•

CRISTAL LIFE

SCRISORILE LUI THALES DIN ARGOS CATRE EMPEDOCLE ATENIANUL

Mulțumim pentru tot lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, care în definirea noastră este HRISTOS prin Sfânta Fecioară MARIA, Maica Dumnezeului Adevărat, amin.

Mulțumim îndrumătorilor nostri spirituali, din cer şi de pe pământ, şi tuturor celor care ne-au ajutat să aducem pe Pământ rostire din rostirea Cuvântului prim, amin!

Mulțumim celor care vor avea răbdarea să dea filă cu filă această carte, spre înțelegerea rostului ultim, amin !

Dumnezeul nostru, HRISTOS, şi Maica sa Preacurată să-şi reverse binecuvântata Lumină în sufletele noastre, amin!

PREFAŢĂ

Volumul de față este o invitație la o profundă meditație spirituală asupra „adevărurilor eterne îmbrăcate în haina nepieritoarelor imagini", aşa cum le numeşte autorul. Sub forma scrisorilor adresate de către Thales din Argos, inițiat al sanctuarului din Theba, prietenului său Empedocle Atenianul, ne sunt dezvăluite mistere ale vieții spirituale, autorul oferindu-ne totodată o veritabilă inițiere întru spirit.

Din primele două scrisori reiese puterea pe care ne-o dă cunoaşterea, atunci când este asociată cu iubirea,

această forță a Universului, pe care, de multe ori, o subapreciem. Următoarele 5 scrisori au în centru figura lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cele mai importante aspecte ale vieții Fiului lui Dumnezeu sunt prezentate într-un limbaj de coloratură arhaică, aşa cum au fost văzute prin ochii unui inițiat în misterele vieții spirituale, Thales din Argos.

Ideea centrală a cărți este îndemnul spre conştientizarea aspectelor spirituale ale vieții noastre, pe care de cele mai multe ori le trecem cu vederea, dar care, odată înțelese şi aprofundate, ne aduc acea împlinire care ne face cu adevărat să trăim autentica fericire.

DISTRUGEREA ATLANTIDEI

- Propun distrugerea Atlantidei! Cine este de acord, sa se ridice în picioare!

Pe rând, unul câte unul, se ridicară până ce întreaga sala a fost în picioare, în afara de unul din cei şase: - Iisus - Maestrul Meu!

Singur, rămăsese liniştit, şezând calm şi netulburat. Când Părintele l-a observat, i s-a adresat:

- Spune-ti punctul de vedere, frate!

Iisus se ridica în picioare. Toți cei din sală luară loc. Cu glas limpede, Iisus spuse:`

- Propun sa mai facem o încercare!

- Cred ca este de prisos.

Toți ne-am îndreptat privirile spre loja Pertuției Opalice. Vorbise Topteoxenes, cel a cărui învățătură

adusese ordine şi disciplina în Atlantida, în secolele anterioare luciferianismului.

- Tot ce am sădit eu, luciferienii au calcat în picioare. Părerea mea este să acționam fără cruțare, continuă Topteoxenes.

Atunci, într-o clipa, am hotărât să mă alătur propunerii Maestrului meu.

- Ma ofer de buna voie sa fac eu o ultima încercare. Ma ofer sa cobor imediat în Atlantida! am spus eu ridicându-ma în picioare. Iisus a întors capul către mine, mi-a zâmbit şi a dat din cap în semn de mulțumire.

- Va fi zadarnic, spuse din loja sa, Topteoxenes.

- De ce sa se sacrifice în zadar prietenul nostru Densi? Nu e logic! ştim cu totii că Luciferienii triumfă... spuse Pau-O-Umun, şeful Pertuției (PERTUȚIA OPALICĂ, Focul Opalic specializat cu problemele planetelor).

- Gândiți-vă la milioanele de nevinovați, interveni Iisus, supuşii şi ascultătorii, care vor pieri odată cu întregul continent! Ce va zice istoria pământenilor? Că am fost cruzi şi că ne-am pripit să lovim înainte de a epuiza toate soluțiile posibile... Atunci se ridica Părintele Luminilor si, cu glas lin, spuse:

- Iisus are dreptate! Noi nu trebuie sa ne temem sa încercam „absurdul". Nu e nimic absurd când domina iubirea şi mai ales când e vorba de poporul luciferian care, cândva, a fost apropiat nouă.

Aprob misiunea pentru Densi!

- Deci, primiți propunerea noastră?!

- De acord, spuse Iisus mergeți imediat pe pământ şi găsiți-vă părinți potriviti ca să vă naşteți odată amândoi. Voi doi, cu Densi, veți forma garda de atac împotriva Luciferienilor.

- Cobor şi eu pe pământ!, spuse Topteoxenes.

- NU! Noi doi vom acționa împreună aici, spuse Iisus. Deocamdată atât. Vom relua discuția în stratul V din nou, când va fi cazul. De acum, fiecare la lucru...

Aşa ne-am despărțit. Prima grijă când am ajuns în gradina mea, a fost să iau legătura cu Siu Karta, marele spirit din stratul VII, extrem de activ şi profund cunoscător al obiceiurilor din zona Queltaptamul, unde aveam să cobor. Douăzeci de ani, aproximativ, au trecut până să mă acomodez, să mă aclimatizez cu pământul...

Menthotep şi Orogen deja erau preoți de gradul II când eu eram gata să intru într-o femeie cucernica din oraşul Tenitihtlan. Era prima dată când intram într-un corp material. Intrarea a fost dureroasă, ca o moarte..., ca o intrare într-un întuneric până ce nu mai ştii de tine. De fapt, eu, Densi, sunt numai o parte dintr-un „întreg"... „Întregul" este în Opal, eu... rătăcesc prin Oraşul de Aur. Nu mai pot intra în Opal să mă contopesc cu Întregul meu...

E adevarăt că pe pământ numai inconştienții pot realiza fericirea. Fericirea!... Ce-i aia fericire? Un culcuş comod ridicat într-un turn de o anumit înălțime... Ce-i aia fericire? Un pom cu fructe din care mănânci un timp, până ce te saturi. Eşti pur?... eşti simplu? Fericirea este cu tine! Vezi puțin, închizi ochii şi gata... eşti fericit şi cu

asta ai terminat! Un zeu îşi clădeşte existenta dincolo de tărâmul fericirii. Doar inconştienţii pot realiza fericirea, căci ei, în sinea lor, în simplitatea lor, nu vad dramele ce-i înconjoară. Aşa am fost noi, cei trei, adică eu, care primisem numele de ZENOTECLES, precum şi cei doi veniţi din Oraşul de Aur: MENTHOTEP şi ORMOGHEN... nişte inconştienţi fericiţi. Trăiam într-o lume armonioasă. Tenotihlanul era oarecum capitala ţării, a Aztecilor, care păstra intactă învăţătură lui Topteoxenes. Mai erau două oraşe destul de mari: Queltaptamul şi Teotiuscanul. Erau încântătoare. Piramidele în terase erau la tot pasul în toate şapte trepte. Toate având pe terasa din vârf TRONUL şi BICIUL. Singura intervenţie ce am făcut-o era să înlătur BICIUL. În locul lui am pus să se sculpteze din piatră o sferă astfel ca în scurt timp toate piramidele aveau TURNURI pe care se odihnea câte o SFERĂ. Ca sa-i fac pe azteci să înţeleagă semnificaţia sferei, le spuneam că undeva, în univers, există o lume asemănătoare Soarelui, lume condusă de o fiinţă atotputernică, perfectă, fără colturi, exact aşa ca sfera, şi aşa cum sfera se poate mişca în toate direcţiile, tot astfel şi acea fiinţă vede în toate direcţiile şi astfel vede de acolo de departe şi pământul. Aşa s-a statornicit cultul soarelui şi a rotii cu spiţele în toate direcţiile. Erau aşa de înţelepţi bătrânii preoţi că ne apuca miezul nopţii tot discutând şi iar discutând. Atât eu cât şi fraţii mei Menthotep şi Ormoghen, aveam mediumitate perfectă seară de seară, făceam şedinţe la care participa oricine dorea. Nu exista nici o restricţie, nu existau legi, nu existau pedepse. Aurul era un metal

oarecare din care făceau obiecte de stricta utilitate. Pasiunea lor erau florile şi mai ales penele pe care reuşeau să le asambleze în tot felul de vestminte sau covoare decorative. Nu mâncau carne. Nu ştiau că se poate mânca şi carne. Aveau multe turme de capre şi nesfârşite livezi de pomi fructiferi.

Revenind la povestea noastră, a celor trei din Tenotihlan, trebuie să vă spun că misiunea noastră a fost comunicată în timpul unei şedinţe cu spiritele. Într-o seară s-a prezentat la noi însuşi Topteoxenes şi ne-a adus la cunoştinţă să ne pregătim şi să mergem o delegaţie de azteci în pământurile Luciferienilor pentru a-i aduce pe drumul cel bun. Topteoxenes ne-a sfătuit să trimitem o delegaţie de şapte barbaţi care să înveţe obiceiurile Luciferienilor şi limba lor. Am ales trei buni astronomi barbaţi ca la 50 de ani şi un preot de prima categorie, Mantumonedes, pe care l-am trimis o luna mai târziu. Trebuie să vă spun că, în urma şedinţelor cu spiritele, noi ajungem aproape să ştim ce ştiţi voi doi astăzi. Despre culorile spirituale nu ştiam. Eu, după cum v-am spus, eram medium. Vedeam în culori şi auzeam la perfecţie. În plus, când vroiam sa cunosc pe cineva mai bine, îi vedeam culoarea având ochii deschişi. Ajunsesem ca la o simplă formulă pe care o rosteam, sa pot vedea aureola unui om. Totul era normal.

Din punct de vedere al civilizaţiei erau foarte avansaţi, aveau case pe doua-trei niveluri, magazine cu vitrine şi tot felul de minunăţii. Statuia lui Martupiciu era flancată lateral cu trei rânduri de spânzurători care

simboliza puterea lor absolută de a ucide în cinstea lui Martupiciu. Aveau mult, mult metal şi sticle de toate culorile care-ți luau ochii. Femeile erau însă îmbrăcate în culori stridente, ca brățări şi coliere, având frunțile şi obrajii colorați. Ne-am oprit cu carele în fata giganticei statui a lui Martupiciu. Ne-am supus ceremonialelor lor... făceau tot felul de comedii şi figuri în fața statuii. Când s-au potolit, am oferit împăratului două care cu aur, trei pentru consilieri şi două care am spus să fie pentru săraci şi orfani. Ei erau înnebuniți de plăcere. Erau patru consilieri principali şi încă vreo douăzeci secundari şi ne-au condus într-un mare salon de recepție unde era o masa încărcată cu tot felul de mâncăruri. Erau nişte aprigi mâncători de carne, numai purcei tăiați şi fripți. Norocul nostru era că erau şi fructe şi am putut şi noi mânca. S-au mirat tare că noi nu mâncam carne. După masă, s-au sculat toți în picioare şi au făcut un fel de rugăciune lui Martupiciu...

Sa vezi însă surpriza! Când ne-au condus într-o măreață vilă unde aveam să locuim, ce credeți? În odaia fiecăruia ne aştepta câte o femeie tânăra care ne-a sărit de gât, trăgându-ne spre pat. Noi le-am mulțumit zâmbind, dar le-am făcut sa înțeleagă ca pe noi capitolul acesta nu ne interesează.

Prin traducătorul nostru, preotul Mentumonedes, i-am transcris împăratului dorința noastră de a discuta probleme importante şi că dorim să convoace consilierii şi oamenii lor de ştiință la un sfat comun, chiar în ziua următoare.

Menthotep, Ormoghen şi cu mine ne-am închis într-un splendid dormitor şi ne-am aşezat pe cercetare. Am chemat în ecran pe împăratul Luciferienilor - PROKRO KA NAKUT. Era negru lucitor. Diavol pur. Consilierii lui, la fel, negri complet. Am cerut apoi Tronului De lumina sa ma ajute sa prindem în ecran pe oamenii de ştiinţă. Aici am avut plăcuta surpriză să găsim oameni buni şi curaţi, cam opt persoane. Erau gri-semideschis, doi erau gri-luminoşi iar unul dintre ei, Pontenes, avea un guler alb. Ne-am dus cu toţii la culcare. Înainte de a adormi ne-a apărut în ecran Marele Spirit Necunoscut, în care eu vedeam trimisul direct al Tronului, al Sferei. Mi-a spus ca am puteri desăvârşite asupra celor cu culori deschise şi mai ales asupra celor gri. Despre razele Tizian 6 mi-a spus ca sunt ineficiente la cei negri. NEGRUL, ca culoare, respingea tradiţia Tizianică. Mi-a mai spus să nu fac uz, deocamdată, de puterea mea supranaturală. Să provocam pe luciferieni la o discuţie filosofică, mai întâi, şi, în caz că nu vom reuşi în discuţii, să apelez la razele Tizianice...

În ecran, Marele Spirit, care nu era altul decât Iisus, ne spune:

- Le veţi da ultima probă şi-i veţi anunţa că dacă nu eliberează sclavii şi nu renunţă la zeificarea lui Martupiciu, îi vom lovi din plin şi-i vom distruge! Vă veţi oferi singuri să fiţi spânzuraţi spre a demonstra existenţa vieţii veşnice şi a treia zi vă voi învia în văzul tuturor. Mergeţi chiar acum la Brabis - Karak şi spuneţi-i să dea ordin să vă pregătească trei spânzurători, pentru tine

Zenotecles, pentru Menthotep şi Ormoghen. Deocamdată atât. La lucru!

În clipa în care împăratul a respins cererea noastră, am auzit o voce detaşându-se în mintea mea: „Convoacă o adunare a poporului mâine în zorii zilei!" I-am comunicat şi împăratului dorința noastră. Brabis - Karak s-a opus de efectul în masa pe care l-am putea produce adunării solicitate de noi, dar împăratul apucase să ne promite că acceptă să ne adresam tuturor. În ziua următoare, dis-de-dimineață, ne-am dus în piața zeului Martupiciu. Nu dormisem toata noaptea şi Marele Spirit ne ordonase sa ne tăiem singuri venele de la mâini pentru a demonstra gravitatea situației. Lumea începuse deja sa se adune. Erau tot felul de oameni, care mai de care cu o figura mai ciudata. Toți erau mândri şi disprețuitori. Într-un târziu, veni şi împăratul cu suita lui, urmat de Brabis - Karak.

Am luat cuvântul, iar Mentumonedes traducea. Am vorbit despre nemurirea sufletului, despre superioritatea învățăturii lui Topteoxenes şi despre atotputernicia Celui ce sta pe Tronul de LUMINĂ. Le-am spus ca suntem trimişii Lui spre a le aduce la cunoştință că dacă nu vor sa renunțe la sclavi şi la cultul lui Martupiciu, „Cel ce sta pe Tron", Conducătorul suprem al Universului va distruge țara lor şi-i va nimici pe toți.

Ce credeți? Au început cu toții să mă huiduiască şi să arunce în noi cu tot felul de obiecte. A trebuit sa intervină polițiştii pentru a-i domoli. Mi-am dat seama că trebuie sa urmeze ultimul gest demonstrativ: să ne tăiem

venele singuri. Brabis - Karak a luat cuvântul şi s-a adresat mulțimii ca Martupiciu e zeul lor, el le-a adus bunăstare şi lui trebuie sa-i rămână credincioşi. Că poate şi noi avem dreptate, că avem puteri, dar că cererea noastră de a desființa sclavia e absurdă şi va crea revolte şi pericole sociale grave.

În timp ce Brabis-Karak vorbea, noi am ridicat mâinile spre Cer, ne-am îmbrățişat camarazii şi, luând cuțitele pe care le ascunseserăm sub haine, Menthotep, Ormoghen şi cu mine ne-am tăiat venele. Trebuie să vă mărturisesc că nu am simțit nici o durere şi, culmea, sângele nu a curs decât puțin, iar noi am părăsit uşor şi lin corpul material. Odată ieşit din trup am văzut totuşi ca gestul nostru impresionase pe toți.

Brabis-Karak şi împăratul a poruncit să fie păzite cadavrele noastre, să vadă dacă, într-adevăr vom învia a treia zi, caci Mentumonedes le spusese ca Cel ce sta pe Ton ne va învia. Mulțimea se perinda prin fața cadavrelor noastre. Până seara târziu, aproape tot oraşul venise să vadă trupurile noastre ce zăceau într-un lac de sânge.

Timp de doua zile şi două nopți, camarazii nostri şi poliția au făcut de gardă, iar în a treia zi, către prânz, am înviat. Cerul era întunecat: nori grei şi apăsători pluteau deasupra oraşului.

Împăratul şi Brabis - Karak au venit imediat la noi sa ne vadă. I-am întrebat dacă cedează. Ne-au răspuns foarte politicos că ei nu pot sluji decât lui Martupiciu, cu orice risc, şi la nevoie, vor primi chiar moartea pentru el.

Brabis mintea. Un trăsnet din Cer căzu deasupra vilei lui Brabis, pe care o transformă în ruine...

„Plecați în tara voastră”, am auzit eu un glas.

Împăratul şi Brabis s-au retras. Noi, plini de presimțiri rele, am luat câteva merinde cu noi şi am părăsit oraşul, pentru totdeauna. Alergam cu sufletul la gura de groaza presimțirilor. Când ne-am depărtat de ajuns de oraş, ne-am aşezat să ne odihnim. Deasupra oraşului Rapoxexas se dezlănțui o ploaie cumplita. Picuri mari, calzi, veneau şi peste noi. Simțeam alarma şi groaza. Din urma, se apropiau de noi, în fugă, alți cetățeni ai Raproxexax-ului. Noi alergam mai tare. Picurii de apă deveneau mai fierbinți şi o zăpușeală şi un vânt fierbinte începu să bată. Simțeam că ni se apropie de data aceasta sfârşitul, şi că şi noi vom cădea victime nevinovate mâniei Tronului de Lumina.

Camarazii ne păzeau cum de noi nu suntem păziți, feriți de pedeapsa? Le-am spus ca nu este posibil şi ca noi va trebui sa murim, cu toate ca nu avem nici o vina. Într-adevăr, ploaia era din ce în ce mai fierbinte. Hainele nu ne mai fereau de arsuri. Menthotep şi Ormoghen mi-au spus că nu mai pot să înainteze, că sunt frânți de oboseală. Am propus sa ne oprim cu totii şi să ne aşteptam în linişte sfârşitul. Au rămas cei mai în vârstă: cei mai tineri au zis ca ei vor continua să încerce să scape. I-am oprit:

- Inutil! Rămâneți demni şi viteji în fața mâniei Tronului de Lumina, le-am spus eu.

M-au ascultat şi ne-am aşezat cu toții ghemuiți unul în celălalt. Eram aproape douăzeci... mai precis şaptesprezece. Fierbințeala ploii devenise insuportabilă dar nici unul din noi nu s-a văitat.

Pe rând, unul câte unul, am trecut dincolo. Când toți şaptesprezece am fost ieşiți din trupurile nemişcate, ne-am simțit atraşi în sus de o putere nevăzută. Am parcurs cu o viteza amețitoare spatii imense, apoi am intrat în Împărația TRONULUI DE LUMINĂ. Toți şaptesprezece am ajuns în Oraşul de Aur, fiind primiți de însuşi Buddha conducătorul, mai-marele înțelepților din Oraşul de Aur. Era trist. Toți eram trişti. Din depărtare, Marele Disc Opalic scotea scântei. Jerbe de flăcări, vârtejuri de foc se stârneau din Marele Disc Opalic îndreptându-se spre pământ.

Zile întregi a fost tăcere. Totală tăcere. Fiecare dintre noi tăcea, Eu, Menthotep şi Ormoghen am rămas în Oraşul de Aur. Ceilalți paisprezece, au coborât, fiecare în straturile lor. Mantumonedes în stratul VII, ceilalți în V şi VI. Misiunea noastră luase sfârşit.

A DOUA CUPĂ DE INIȚIERE

Thales din Argos, cu înțelepciunea Pururea Tinerei Maici Fecioare - la toți prezenți bucurie!

Cu 9 mii de ani în urmă, înțeleptul Heraclit Întunecatul a spus:

- Thales, a venit ceasul tău! Azi, când Ra-Luminosul va apune, te vei coborî în templul subteran al lui Isis şi vei primi acolo a doua cupă de inițiere din mâinile Divinei Maici.

Thales, oare este tare sufletul tău?

Thales, oare este curată inima ta?

Thales, oare este înțeleaptă rațiunea ta?

Dacă nu ai aceste trei calități, tu, muritor, nu vei putea suporta privirea Zeiței Maici;

- Învățătorule, am răspuns eu, e tare sufletul meu, e mare iubirea mea şi mai mare e rațiunea mea sugerată de tine. Fără teamă mă voi coborî în încăperea templului subteran şi ucenicul nu va face de ruşine pe învățătorul său.

- Du-te, Thales din Argos, a spus Heraclit.

Şi când umbrele nopții au acoperit suprafața măreață a Nilului, când vânturi de noapte din pustiu au răcorit arşița pământului, eu, Thales, învăluit în mantie şi cu o lanternă aprinsă cu focul pământesc, m-am coborât în templul subteran al lui Isis.

Mult timp am mers prin coridorul strâmt, care, câte o dată se micşora până la crăpătura prin care eu treceam

târâş în genunchi, neştiind dacă este ieşire înainte sau dacă voi putea să mă reîntorc.

Am mers pe scările umede, am mers prin catacombele imense de pe bolta cărora picura apă şi iată… patruzeci şi nouă de trepte. M-am urcat. Uşa era căptuşită cu fier şi deasupra ei erau semnele de foc: ***Muritor, opreşte-te.***

Dar eu, Thales, mă duceam după nemurire şi ce-mi păsa mie de aceste semne de precauție?! Cu mâna puternică am deschis uşa şi am intrat. Mi-a venit o adiere de umezeală a unui subteran imens. Mult timp am mers. Vuind se auzeau paşii mei de lespezile de piatră şi, deodată, deasupra capului meu, undeva în înălțime, a strălucit lumina mai mare, mai largă, mai albastră. Palpitând, au fugit în toate părțile umbrele. S-au desemnat: colonade, grote, statui şi m-am văzut stând în centrul imensului templu. În față era altarul de marmură albă, simplu, pe care stătea un potir de aur, iar acolo, după altar, se înălța statuia unei femei cu fata acoperită. Într-o mână femeia ținea sfera, iar în cealaltă un triunghi cu vârful în jos. Templul era gol, numai eu, Thales, eram acolo față în față cu statuia Zeiței Isis. Nici un sunet, nici un freamăt… Tăcere de moarte. Dar vine aici unul care cere a doua inițiere, fără să ştie ce trebuie făcut, fără să ştie să întrebe, fără să ştie cum să cheme.

El vine aici singur, cu înțelepciunea sa, cu curățenia sa şi cu tăria sufletului său. Şi eu, Thales, fiu înțelept al strălucitei Elade, urmaşul dinastiei dumnezeieşti, al oraşului (cetății) Poarta de Aur, cu paşi îndrăzneți m-am

apropiat de Altar. Am ridicat mâinile şi, poruncitor, am chemat pe Acela, care întodeauna răspunde la chemarea mea, ca stăpânul elementelor văzduhului. O uşoară suflare a trecut prin templu şi am auzit:

- Eu sunt aici, Thales! Ce vrei de la mine în acest groaznic loc şi neobişnuit?!

- Ajutor şi sfat, am răspuns eu. Cum trebuie să chem pe marea Zeiță Isis?

- Păcat, Thales, nu ştiu asta - a răspuns.

- Atunci pleacă, am spus.

Şi eu, Thales, am rămas singur cu înțelepciunea mea. Am pătruns în trecutul meu, şi mi-am adus aminte de tot ce era în măreața Atlantidă. Cu curaj m-am ridicat în planul măreței rațiuni, cu îndrăzneală mă agățăm de toată învățătura tainică. Eu ştiam că dacă nu voi chema pe Zeiță, nu voi ieşi din acest templu, cum n-au ieşit toți cei care s-au coborât în templul acesta înainte de mine, asta o ştiam. Atunci înțelepciunea mea mi-a spus ce trebuie să fac. Cu curaj am început să pronunț marile şi tainicele rugăciuni, care răsunau în Atlantida, în templul Pururea-Tinerei-Maici-Fecioare.

- Maică Isis, strigam eu, ridică vălul Feței Tale! Eu te cunosc! M-am rugat Ție în măreața Atlantidă. Ridică valul Tău! Eu Te cunoşteam pe Tine sub numele Pururea-Tânără-Maică-Fecioară. O! Maică Măreață! Deschide fața Ta preotului Tău! Şi încet, încet, din colțurile îndepărtate ale templului, s-au prelins sunete argintii, tremurătoare de „Sistrum” (instrument de muzică în Egipt). De undeva de sus, s-au auzit clopoței luminoşi, un cântec depărtat

şi templul a început să se umple cu ceata argintie albastră şi nourul acestei cețe s-a lăsat pe Altar... Şi prin această ceată, s-au aprins doi ochi. Dacă voi ați fi văzut adâncimea prăpastiei haosului, asemănător mie, ați fi ajuns la marginile universului, numai atunci ați putea să vă dați seama de profunzimea acestor ochi.

Iată schița capului în „clafat". Cele mai frumoase trăsături de frumusețe cerească. Gigantului tors cu linii de frumusețe neînchipuită şi iată şi corul de îngeri... nu... aceasta este vocea Zeiței. Şi eu o aud.

- Thales, mare e înțelepciunea ta; Thales mare e îndrăzneala ta! Thales mare va fi recompensa ta! Am venit la tine Thales. Am venit la tine, preotul meu bătrân care mi se ruga în templele Atlantidei ; Am venit la tine lumina hramului de Theba, acum, ca ocrotitoarea ta, Isis. Apropie-te fiul meu! Am să suflu peste tine suflarea mea.

Tare era sufletul meu. M-am apropiat cu curaj de altar şi am îngenunchiat şi aici am primit suflarea Zeiței Maici.

- Thales, a spus Ea. În nesfârşitul universului Eu viu sub multe chipuri şi numai înțelepții ca tine, Thales, în nesfârşitele apariții ale mele. Thales am ştiut că mă vei recunoaşte, am ştiut aceasta din cauză că atunci când ai primit înțelept prima inițiere, ai vorbit cu Elada, cu luminoasa mea fiică, pe care voi o numiți Pallas-Athena, şi atunci am citit în gândurile tale că toate astea sunt una şi aceeaşi. Întâi, Înțelepciunea a plecat în întâmpinarea măreței Revelațiuni. Atunci te-am pecetluit cu degetul meu. Am ştiut, ca şi azi, că înțelepciunea ta va rămâne

biruitoare. Cu ce am să te răsplătesc, marele meu fiu? Eu văd răspunsul tău. - Cu nimic Maică Măreață! Dar Eu te răsplătesc cu cuvintele mele: Thales, stranie, neînțeleasă şi neobişnuită va fi soarta ta. Tu fiind om, vei fi ne-om, supra-om. Puterea ta va fi fără margini. Dar, Thales, puterea aceasta va fi adusă de tine la picioarele mele. Vor trece mii de ani deasupra capului tău şi numai atunci tu, chiar tu mare în înțelepciunea ta, vei înțelege ce ți-am spus în acest Templu.

Zeița a luat potirul, l-a ridicat la sânul său drept şi a apăsat sânul din care a pornit o țâşnitură în potir. Când potirul s-a umplut Ea mi l-a întins mie.

- Bea, fiul meu! Bea laptele mamei tale. Şi eu am băut.

Un trăznet s-a dezlănțuit în pieptul meu. Un zgomot de sute de mii de cosmose, a trecut pe deasupra capului meu, parcă nemărginirea eu-lui cădea în prăpastie, parcă nemărginirea eu-lui se înălța spre perdeaua de foc…

M-am deşteptat şi am văzut la capul meu fața îngrijorată şi blândă a învățătorului meu Heraclit.

- Scoală, fiul meu! Scoală, noua lumină a sanctuarului Thebei.

Dumnezeu să vă binecuvânteze,

THALES din ARGOS

BALCHIS, REGINA SABBEI

Thales către Empedocle, fiul lui Miles din Atena:

- Bucură-te de înțelepciunea Pallas-Atenei. Să dăm deoparte ceața trecutului, amicule Empedocle şi să ne ducem în sfera aceea pe voi oamenii secolului XX o numiți poveste, iar noi fii conştiintei nemuritoare a înțelepciunii care e prezentă în analele universului, fapta.

Era noapte şi Selene, ca stâlp de diamant se reflecta în apele tainice ale Nilului. Eu, Thales, am stat pe turnulețul templului Isidei şi am notat pe panglica papirusului socotelile mele despre ridicarea unei stele noi - Gora - în constelația Câinelui. Şi iată, o mână dezmierdătoare s-a lăsat pe umărul meu şi a răsunat glasul dulce al învățătorului meu, marele Heraclit.

- Thales, a spus el, ştii tu istoria strălucitei regine a Sabbei, a acelei frumoase Balchis?

- Învățătorule, am răspuns eu, tu ştii că de mii de ani eu sunt cufundat în cercetarea marilor scripte ale genezei, şi am arătat cupola fără margini a cerului înstelat care se întinde deasupra noastră. Când am avut timp să mă ocup cu istoria reginei pământului? Cu toate că ea ar fi fost la fel de frumoasă ca şi regina cerului înstelat, steaua dimineții. Heraclit a clătinat din cap.

- Thales, a spus el, în răspunsul tău se aude o notă de ironie care nu poate lipsi minții fiului nobilei Elade, dar să crezi învățătorul tău, că nu pentru vorba deşartă am

pus ție această întrebare. Aşează-te, fiul meu, şi ia aminte.

Şi eu m-am aşezat lângă învățătorul meu şi cuvântarea lui lină şi armonioasă a curs, încât se contopea cu răsunetul razelor Selenei care revărsa lumina sa asupra mea şi asupra învățătorului şi peste turnul templului Isidei şi apele tainice ale Nilului şi adâncimea tainică a pustiului mut ce se întinde peste fluviu. Şi iată ce mi-a povestit învățătorul:

Când focul pământului a înghețat, pământul negru din preajma naşterii fericitei Atlantida şi masivele primei Lemurii creată au devenit fundul oceanului, catastrofa nu a atins templul Zeiței Vieții, reşedința veche a regelui negrilor, tainicul Arraim. Însă, nu cu mult înainte de această catastrofă a dispărut, nu se ştie unde, marele rege, lăsând pământul său, templul şi unica sa fiică, care a devenit prima slujitoare a Zeiței Vieții. Înconjurată de 7 preoți înțelepți, ea, fiica aceasta, frumoasa Balchis, a întâmpinat bărbăteşte această catastrofă şi tot aşa de bărbăteşte a suportat-o. Dar, când, în sfârşit, după multe luni, s-au împrăştiat norii fumului şi ai cenuşie, care acopereau bolta cerului, iar locuitorii templului Zeiței Vieții s-au văzut pe o insulă mică înconjurată de apele tulburi şi spumoase ale unui ocean nou, frumoasa Balchis a săvârşit primul serviciu sacru al altarului Zeiței Vieții şi a dat făgăduința fermă, de a consacra viața ei aflării tatălui ei, tainicul Arraim, deoarece ea ştia că pe el era pecetea vieții veşnice şi el nu putea să moară. Şi a ieşit

preotul cel mare, Kainan, care cu al treilea ochi a văzut marea rasă a titanilor de nord, care a dispărut şi a zis:

- Balchis, cum dai tu o făgăduință, neştiind dacă marele suveran, al nostru Arraim, fiul înțelepciunii, vrea să fie căutat de tine? Fiindcă, iată, când pe pământ trăiau titanii nordului, tainicul Arraim era pe pământ, care nu e deloc leagănul lui, din moment ce alt pământ şi alt cer şi alte adâncuri cereşti au fost martorii naşterii lui. Cât de frumoasă şi de înțeleaptă ai fi tu, Balchis, tu eşti totuşi numai firul de iarbă pe drumul lui tainic şi neînțeles. Va trece termenul vieții tale şi pământul va primi corpul tău gârbovit de bătrânețe, dar el mai mare şi mai tainic va merge mai departe şi fiecare pas al lui va fi egal cu mii de ani ai vieții tale.

Cu sprâncenele încruntate şi nelinişti tă, a ascultat frumoasa Balchis cuvintele înțelepte ale preotului cu trei ochi.

- Kainan, a strigat ea, departe vede ochiul tău al treilea, dar nu el este în stare să vadă adâncimea inimii mele, inima fiicei lui Arraim, înțeleaptă Balchis. Aduceți aici pe Arra, a poruncit ea blând preoților şi a întors fata spre statuia Zeiței.

Kainan a clătinat din cap cu dezaprobare.

- Balchis, Balchis, a spus el, gândeşte-te ce puteri vrei să atingi, ce legi vrei să le pui în favoarea ta! De capacitățile Arrei s-au folosit până în prezent numai pentru legătura cu stăpânul vieții şi cu zeița în persoană.

- Pleacă, bătrâne, a strigat supărată Balchis, sau nu sunt eu fiica lui Arraim? Nu sunt eu preoteasa supremă

a Zeiței? Ea s-a îndreptat şi în figura ei a fost atâta frumusețe dumnezeiască, plină de putere nespusă, că preotul bătrân a plecat capul şi, bâlbâind ceva încet, s-a dat îndărăt.

Preoții, în momentul acesta, au adus în templu o fată frumoasă, de statură mică. Ea era de altă rasă, necunoscută, deoarece pielea ei era albă ca zăpada, în contrast cu pielea brună-cafenie a Lemurilor, iar ochii nu erau de culoare albastră închisă, ca la frumoasa Balchis, ci negri. Părul nu i se aşeza cu bucle frumoase pe umeri ci cădea ca o cascadă până la poale şi toată figura ei parcă era pătrunsă de ceva nepământesc. Parcă o suflare a altei lumi a intrat odată cu ea sub bolțile templului. Preoții bătrâni ştiau că în zadar ar fi să caute pe tatăl şi mama Arrei printre Lemuri. A fost ştiut că bravul marinar Falacoil a adus câteva familii de astfel de oameni ciudați, făcând călătoria spre tainicele pustietăți de gheață, la polul sud. Înțeleptul Arraim a poruncit a pune femeile pe lângă temple şi a învățat pe preoți a se folosi de ciudata şi tainica lor aplicare. Bărbații tribului necunoscut degrabă au murit cu totii şi numai femeile continuau a viețui pe lângă temple cu viața florilor de seară.

Fata intrată, s-a uitat speriata împrejur.

- Vino aici, Arra, a spus poruncitor Balchis, vino şi şezi pe locul sfânt. Fata s-a apropiat ascultătoare de jertfelnic şi s-a aşezat pe piedestalul lui, ca pe un fotoliu din bazalt, împrejmuit cu pietre scumpe de diferite culori. Balchis ia pus pe cap un cerc de aur cu un disc poleit dinainte, dintr-un mare diamant, şi încet a mişcat capul

Arrei, aşa ca centrul discului să prindă reflexul de la un disc gigantic, concav atârnat de un stâlp în mijlocul templului. Stâlpul era mişcător şi se învârtea cu ajutorul mecanismului, aşa ca razele soarelui se adunau în mijlocul lui. Abia când focarele discurilor au coincis, Arra a închis ochii şi s-a afundat într-un somn tainic al vieții, al doilea semn, principiul căruia e cunoscut lui Thales, ca unui inițiat Şi iată, cea adormită a început să vorbească:

- Ce vrei de la mine, Balchis?

- Găseşte pe tatăl meu, a spus Balchis poruncitor.

- Eu îl văd aproape imediat, a răspuns Arra.

- Întreabă-l pe el cum poate fi găsit.

După o tăcere lungă, adormita a răspuns:

- El a răspuns că ție nu ți se cade să-l cauți pe el, deoarece picioarele lui sunt pe brazda Domnului, pe care tu nu poți să te duci, Balchis. Nu pentru cei muritori e cărarea asta.

Balchis a încruntat supărată din sprâncene.

- Spune lui, a strigat ea, că el nu este drept să renunțe la fiica lui. Vreau să ştiu pe ce cărare au fost picioarele lui când el m-a născut. Eu vreau să fiu lângă el.

- El nu renunță la tine, Balchis, a răspuns Arra, deoarece el este totdeauna cu tine. Dar şi la conceperea ta el executa legea Domnului, dar tu cu el, tu muritoare, nu poți să fii.

Întunecată se uita Balchis în fata Arrei.

- Bine, a spus ea aspru, întoarce privirea ta de la tatăl meu, Arra ascultă-mă pe mine: poți tu cu duhul tău

minunat a găsi drumul spre marele foc al vieții pământeşti?

Preoții au tresărit. Cu un gest de disperare şi-a acoperit capul bătrânul Kainan.

Pe fața adormitei s-a revărsat paliditatea de moarte şi buzele ei au şoptit:

- Pot... ştiu... cad...dar dacă-ti voi spune se va stinge scânteia mea de viată.

Balchis a ridicat umerii cu nerăbdare.

- Ce-mi pasă? Tu trebuie să-mi spui. Eu, pe urmă, te voi ajuta a te încarna şi a fi lângă mine.

- Asta nu e în puterea ta, Balchis, a răspuns adormita. Eu niciodată n-am să fiu lângă tine... Eu mă tem de toți care nu fac voia Unicului.

- Destul a bătut din picior Balchis. Eu vreau să ştiu şi voi şti chiar dacă din cauza aceasta se va prăbuşi tot pământul ... Vorbeşte, eu ascult.

Preoții, cu grămada, au început să fugă din templu, urmând pe Kainan, nedorind a auzi răspunsul înfricoşat.

- Să nu-l auzim nici noi Thales, e destul că am să-ți spun că frumoasa Balchis a primit ce a cerut, cu prețul vieții sărmanei Arra! Ea a aflat drumul spre focul veşnic al vieții pământeşti, a găsit acest foc şi a primit în dar viața de planeta. Tu eşti numit Thales de îndrăzneala fără de margini a lui Balchis? Cine ştie, Thales, dacă ea, odată cu viața planetară nu a primit tot atâta suferință? Azi, ea domneşte în Sabba, mai spre nord de pământul Arr şi domneşte înțelept, deoarece a avut timp destul a se înțelepți, dar niciodată nu se oboseşte a căuta pe tatăl ei.

- Dar noi ştim prea bine pe marele învățător, am spus eu, Thales.

- El a binevoit să se descopere nouă, mi-a răspuns Heraclit, dar niciodată nu se va descoperi fiicei lui neascultătoare. La fiecare o mie de ani, ea va da o mare serbare de întelepciune şi va strânge pe reprezentanții tuturor consacrărilor, pe marii înțelepți ai lumii, în speranța zadarnica de a afla ceva despre tatăl ei. Şi aici este o viclenie, Thales, deoarece multi înțelepți schimbă fidelitatea lor, a simbolului consacrării, cu devotamentul către o femeie frumoasă a planetei şi rămân ataşați cu lanțuri de tronul ei, pe veci.

- Dar asta e o cădere, învățătorule? am întrebat eu.

- Da, mi-a răspuns trist Heraclit, dar frumoasa Balchis numai decât dăruieşte celui căzut focul vieții şi prin aceasta împiedică moarte lui! Dar totdeauna, puternicul Arraim imediat stinge amintirea despre el, în cei care l-a cunoscut. Sanctuarul de la Theba, a adăugat după o mica tăcere Heraclit a pierdut pe lângă tronul ei, trei fii ai săi.

- Atunci de ce sanctuarul trimite la serbarea aceasta pe inițiații săi? am întrebat eu, Thales.

- Dar care sanctuar are voie a renunța la încercare? mi-a răspuns înțeleptul. Zilele acestea se apropie timpul serbării şi frumoasa Balchis a trimis deja invitația ei.

- Şi tu ai hotărât, învățătorule, să mă trimiți pe mine, am adăugat liniştit eu, Thales.

- Da, fiul meu, mi-a răspuns înțeleptul. Numai sufletul tău, fiul Eladei, este egal cu liniştea stâncilor de

bazalt în fundul oceanului şi sanctuarul nostru este liniştit în privința ta.

- Să fie, am răspuns eu, deoarece am ştiut atunci să ne supunem.

*

Pe apele sacre ale Nilului, am ajuns până la munții Etiopiei, cu luntrea, trecând cu bine aşezarea fiilor sălbatici ai pustiei şi țara morților, dând drumul cu pacea mateloților fenicieni care m-au condus şi singur am intrat în strâmtoarea munților, forțând un şarpe înțelept să-mi arate drumul, care repede s-a tarat înaintea mea. N-a fost în obiceiul sanctuarului Tebei a calatori cu fast, deoarece noi ştiam ca strălucirea şi luxul pământului sunt pulbere sub picioarele Domnului şi înțelepciunea noastră în ochii lui.

- Singuratici şi cerşetori au umblat fiii înțelepți ai farului eternității pe fața planetei şi n-a fost niciunul mai bogat decât noi. -

După doua zile de drum, am întâlnit o caravană luxoasă, urmată de vreo 30 cămile şi 10 elefanți, urmate de un detaşament întreg de călăreți smoliți la piele, frumos îmbrăcați şi cu coifuri de aur: 3 elefanți erau de culoare alba şi purtau pe puternicele lor spinări turle întregi de aur, argint şi platină, cu pietre scumpe, fiind drapați cu țesături fine de mătase a tarurilor Dravadelor. Aşa se îndreptau la festival fiind înțelepți ai Triunghiului. Eu m-am dat modest la o parte şi, cu sforțarea voinței, am stins semnul farului Eternității care strălucea asupra capului meu, ca sa nu fiu recunoscut de fiii Triunghiului.

Caravana aceasta a fost urmată de alta, formată din cămile albe, în capul caravanei, înțeleptul învățat al sanctuarului Lumii, un Chaldeu cărunt, se afla în targa de fildeş împodobită cu rânduri de rubine şi dantele din fire subțiri de aur. Targa era purtata de 12 sclavi negri, din pământul depărtat al Misei, pe care cândva am vizitat-o şi eu, când sanctuarul din Theba m-a trimis sa conduc pe viteazul Fenician Gainan în lunga lui călătorie. La început, privirea înțeleptului Chaldeu a alunecat indiferent asupra mea, dar oprindu-se cu capul şarpelui care era culcat lângă picioarele mele, s-a aprins de focul recunoaşterii şi, cu un surâs ironic dar bun, a mişcat buzele lui. El a făcut un semn şi sclavii s-au oprit.

- Înțeleptule străin, s-a adresat binevoitor Chaldeul, cer scuze pentru frații mei intru întelepciune din simbolul Triunghiului care nu te-au recunoscut. Dar marea lor înțelepciune nu începe pe acest pământ păcătos şi, din cauza aceasta, privirea lor totdeauna este îndreptată sus pe cer. - Însă privirea bătrânului şi săracului Chadeu, totdeauna, luneca pe pământ căutând a strânge bobițele înțelepciunii împrăştiate de ei; şi iată, am văzut capul ghidului tău, cam neobişnuit, Înțeleptule elin din sanctuarul mare al Tebei. Oare nu vei fi tu aşa de bun şi nu vei cinsti bătrânețile, cu aprobarea de a împărtăşi cu mine singurătatea mea, în lungul meu drum?

Şi am văzut ca nu e chip să mă ascund de înțelepciunea şireată a Chaldeului, dar nici nu aveam pretext a refuza invitația.

Eu m-am aşezat în targa dând drumul prietenos ghidului meu.

- De unde ai cunoscut tu, venerabilule Chaldeu, ca eu sunt elin?

- Nu numai elin, a zâmbit viclean Chaldeul, dar urmaşul regeştilor Atlanți. Oare tu niciodată nu te-ai uitat în oțel poleit? Statura ta, umerii tai şi dumnezeiasca corpolență, imediat te dau de gol ca tu eşti fiul nobilei Elade, dar liniştea severa a feței regulate şi frumusețea liniilor ei, mă transportă în timpuri de mult trecute, când eu Chaldeu bătrân am avut plăcerea de a avea colegiul preoților din templul Veşnic-Tinerei-Fecioare-Maria lui Poseidon. Oare nu din mijlocul vostru a ieşit dumnezeiescul Zoroastru, pe care l-am salutat o data, când el a avut bunăvoința a vizita oraşul meu natal Urr, din Chaldeia. Dar ca am recunoscut imediat în persoana ta pe fiul sanctuarului din Theba, asta grație ghidului tău, nobile Thales deoarece numai pământul lui Kam a păstrat legătura cu regnul şerpilor. Dar eu vad că tu, Înțeleptule, vrei sa mă întrebi de unde mi-e cunoscut numele tău? Oare nu tu ai săvârşit renumita călătorie cu Gainan fenicianul, vizitând tribul Cabilelor, pe lângă stâlpul lui Hercules? Dar tribul acesta este sub protecția noastră, Înțeleptule. Cum sa nu te recunoaştem pe tine, adăugând ca la festivalul reginei Balchis, înțeleptul Heraclit nu putea să te trimită decât pe tine, Thales.

- Voi, Chaldeei, am răspuns eu Thales, ați renunțat la contactul cu regatul şerpilor, dar ați însuşit înțelepciunea lor. -

- Aşa, aşa, Thales, a spus cu tristeţe Chaldeul, netezindu-şi barba lungă, dar după aceasta noi ne târâm cu înţelepciunea noastră pe pântece, pe fata Maicei Terra.

- Eu, Thales, am forţat voinţa mea şi imediat m-am transportat în sfera schemelor şi sunetelor începătoare şi am aflat tot ce am avut nevoie şi în aceeaşi clipa m-am întors înapoi.

- Sunt bucuros, am spus eu cinstit, ca Hermes, cel de trei ori măreţ, în grija fără preget pentru copii lui, mi-a dat prilej de conversaţie plină de învăţătură cu înţeleptul Rabbi Israil din Urr al Chaldeilor.

Chaldeul s-a uitat la mine cu atenţie şi cu respect a plecat capul.

- Ce înseamnă înţelepciunea unui şarpe târâtor, în comparaţie cu înţelepciunea unui vultur, care planează sub cer. Nimic nu se ascunde de privirea lui, a adăugat el gânditor.

După câteva ore de drum petrecute în convorbire cu înţeleptul Chaldeu, noi am ajuns la marginea grădinilor care înconjoară oraşul reginei.

- Aici am părăsit pe Chaldeu, deoarece i-am spus lui, nu este permis iniţiatului Thebeilor a veni în car străin ca oaspete al reginei.

- Pana mâine, Înţeleptule Thales, mi-a răspuns cu respect Chaldeul.

Eu, Thales, nu m-am dus în oraş, ci, înconjurând-l, m-am dus în pădure şi acolo am petrecut noaptea, sacrificând orele întunericului, convorbirii şi evocării celor necesare mie.

Dimineața, splendidele grădini ca din basme ale reginei Balchis, împrejmuite cu garduri de marmură roză şi udate de sute de bazine mărgăritare, s-au umplut cu oaspeții poftiți.

Aici au fost frumoşii arraini, cu priviri fixe, din Draida, parca ochii lor au fost orbiți de necontenita contemplare a înțelepciunii. Erau urmaşii Dravatei, cu pielea arămie roşie, din țara provenită din mare, la apus de fosta Atlantida. Erau urmaşii negrilor Lemuri din fundul Africei, au fost Atlanții cu ochi frumoşi şi plete mari ca la femei; a şaptea generație a mongolilor care locuiesc în tainica țară înconjurată cu pereți (China) pe tărâmul marei mări a Lemuriei; au fost magii albi din țara ghețarilor de nord; au fost şi Chaldeei şireți cu bărbi lungi.

Luxul şi splendoarea sosirii lor şi îmbrăcămintea lor sunt de nedescris, căci ce nu este pe planetă, ce nu poate găsi sau face înțelepciunea magiei pământeşti! Dar mai luxos şi mai bogat au fost îmbrăcați înțelepții reginei Balchis, care înconjurau tronul ei de poveste, împreună cu câțiva lei, din care unul, umilit a pus capul lui regesc sub picioarele mici ale reginei.

- Trebuie să-ți spun, Empedocle, despre frumusețea lui Balchis? Cred ca nici gamerodele din Elada n-a visat aşa frumusețe şi chiar Elena apare față de ea, femeia obişnuită. Frumusețea nespusa parca se întărea dinăuntru cu strălucirea marei înțelepciuni şi mândria mare încorona fața ei cu aureola regească, iar voința puternică arunca scântei din ochii ei albaştri ca cerul de

miazăzi. Cu nesaț a cercetat Balchis pe oaspeții veniți, îndreptând cu dibăcie conversația la subiectul ce o interesa, dar până în prezent, precum se vede, nu putuse afla nimic interesant, deoarece încreștitura mâniei ascunse a trecut pe fata ei de marmora.

- Înțelepților, a răspuns vocea ei încântătoare, vreau ca întotdeauna sa încep festivalul meu cu slujba zeului Soarelui, dar lipseşte încă inițiatul Thebei, căruia aparține primul loc din acest serviciu. Poate el a întârziat sau ... şi în vocea ei s-a auzit nota de batjocora, înțeleptul Heraclit se teme sa piardă încă un fiu din moment ce trei inițiați din Theba, azi împodobesc tronul meu...

- Regina înțeleaptă, binecuvântarea lui Adonai sa fie peste tine, a răsunat vocea măgulitoare a rabinului israelit, inițiatul din Theba va sosi, eu l-am întâlnit ieri pe drum, spre cetatea ta minunată. E un elin înțelept, Thales din Argos.

- elin, cu atât mai bine, a zâmbit regina. Primii trei oaspeți au fost egipteni. Mie îmi plac nobilii fii ai Elladei.

Şi iată, încet, s-au despărțit rândurile celor invitați şi, sub evantaiele de pene ale reginei Balchis, am apărut eu, Thales, urmaşul farului Eternității, urmaşul dinastiei regale a Atlantidei. Eu n-am avut nici o podoabă pământească, deoarece cu mine era înțelepciunea mea.

- Înțeleptul, marele Heraclit, servitorul simbolului veşnic al vieții, iți trimite, regină, salutul lui, am spus eu calm, iar eu, Thales, iți doresc bucurie de înțelepciunea marei zeițe Palas Athena, frumoasă Balchis. Lângă mine, deodată, s-a format un loc larg, pustiu, căci încă niciodată

regina şerpilor nu apărea aşa, chiar între oamenii iniţiaţi. Capul ei mic, încoronat cu coroana din piatra ciudata a lunii, s-a lăsat pe umărul meu. Chiar înţeleapta regină Balchis a îngălbenit uitându-se în ochii regescului şarpe.

- Te salut, trimis al Thebei, a spus cu voce tremurătoare Balchis. Jur, pe marea amintire a tatălui meu, a strigat ea, încă niciodată eu, regina Sabbei, stăpâna focului pământesc, n-am văzut asemenea apariţie a unui înţelept. N-am cuvinte pentru exprimarea mulţumirii mele, lui Heraclit ca te-a trimis la mine, pe tine, cel mai înţelept dintre muritori, deoarece când şi cine a auzit ca regeasca poruncitoare a şerpilor ar consimţi să se supuie unui om? Spune-mi, Înţeleptule Thales, cum ai ajuns la aceasta? Sau ăsta e un nou secret al înţelepciunii sanctuarului din Theba?

- Asta nu-i o taină, regină, am răspuns eu liniştit. Eu am ajuns la aceasta prin ceea ce nu ai tu.

Balchis s-a uitat la mirata în ochii mei.

- Dar ce n-am eu, Thales?

- Sămânţa iubirii cosmice, frumoasă şi înţeleaptă Balchis, am răspuns eu.

În mulţimea iniţiaţilor s-au auzit şoapte şi toţi parcă involuntar s-au apropiat de mine.

- Iubirea cosmică? a întrebat regina, încruntând sprâncenele. Ce fel de iubire e aceasta - iubire cosmică? Iubirea pe ca nu o cunosc eu, Thales? a spus ea zâmbind şiret. Întreabă măcar pe aceşti trei - şi ea mi-a arătat trei figuri înalte şi posomorâte, care stăteau lângă tronul ei -

ei sunt fraţii tai de sanctuar, Thales, întreabă-i pe dânşii dacă înţelege frumoasa Balchis ce este iubirea?

Liniştit şi senin am privit eu, Thales, în ochii albaştri ai reginei.

- Nu despre astfel de iubire vorbesc eu, Balchis, a fost răspunsul meu. Eu vorbesc despre iubirea faţă de tot existent care respiră şi trăieşte, pe care se revarsă lumina şi căldura dumnezeiescului Ra...

- Fata de tot existent? a întrebat Balchis, adică trebuie să iubesc şi pământul şi ...pe negrul meu sclav? Şi rasul de mărgăritar al reginei a răsunat în sală, urmat de suita ei.

Invitaţii însă n-au râs, fiindcă înţelepciunea lor a simţit ceva nou în revelaţiunea mea.

- Şi pe şarpe, şi pe sclavul tău, regina, am răspuns eu, căci iată şarpele este sora ta, iar sclavul este fratele tău.

Mânia a sclipit în ochii lui Balchis, dar deodată s-a stins.

- Ce fel de învăţătură nouă proclami tu, Thales? a întrebat ea cu calm, muşcându-şi buzele.

- Asta nu e învăţătură nouă, Balchis, am răspuns eu. Şi băiatului, când îi da tatăl său prima dată sulița i se pare nouă, dar ea a ucis deja multi. Azi, şi aici, am ridicat vocea şi ea ca un tunet a răsunat sub bolţile salii, este vremea a vesti omenirii despre sămânţa iubirii cosmice. Sămânţa, spun eu, regină, deoarece iubirea va aduce cu sine, numele Aceluia care este Taina Cosmică, dar timpul venirii lui îl ştie numai Unicul.

Încruntând din sprâncene, a cuprins Balchis cu privirea de foc toata adunarea.

- A auzit cineva dintre înțelepți despre această învățătură, despre sămânța iubirii, pe care o proclama trimisul Thebei? a întrebat ea tare.

- Din mulțime a ieşit cu paşi domoli un bătrân înalt, cu mustăți cărunte şi tot cu astfel de coadă. Sub sprâncenele stufoase, erau fixate ciudate, doua cercuri rotunde şi străvezii, prin care, serios şi calm priveau ochi de întelepciune neexplicabilă.

- Eu sunt trimisul țării Dragonului, de la țărmul mării Lemuriei. Numele meu, Lao-Dzi şi eu sunt slujitorul Unicului Dumnezeu Tao, a tot desăvârşit. Tao, în care se ascunde şi se uneşte tot. Şi trimisul înțelept din Theba, şi tu regină frumoasă şi şarpele şi negrul sclav şi eu, smeritul slujitor al lui Tao şi toată această mare taină a unirii a toate şi în toate, se săvârşeşte numai grație iubirii dumnezeieşti pe care ne-o proclama înțeleptul elin ... Să fie acoperământ Tao asupra capului tău Thales, s-a adresat el mie, căci iată, eu de vestirea ta mare, azi liniştit mă voi duce în peştera mea ca să sărut pământul strămoşilor mei, căci simt că atunci când va veni Marele din cei Mari, El mă va chema şi umbra mea, modestul profet al lui Tao, al celui a tot perfect, a venit pentru a-I sluji lui.

Şi era atâta simplitate frumoasă în inima aceasta şi linişte înțeleaptă, că eu, Thales, m-am aplecat în fata lui, iar regina şerpilor a şuierat prietenos, clătinând capul ei

de smarald, asupra parului meu. În sala s-a restabilit tăcerea.

- Dar cine sunt cei trei despre care ai vorbit tu, eline? m-a întrebat palida Balchis.

- Pe unul din ei îl cunoşti, regină, am răspuns eu liniştit. E Arraim de patru ori măreț, preotul Aurorei, tatăl şi protectorul negrilor.

Mâinile lui Balchis au strâns convulsiv mânerul tronului şi brusc s-a aplecat înainte.

- Tata! înecându-se a strigat ea. Tu l-ai văzut înțeleptule?

- Îl cunosc şi l-am văzut, Balchis, am răspuns eu.

- Când şi cum?

- Ieri, în pădure, lângă oraşul tău, regină, a fost răspunsul meu. Un foc sălbatic s-a aprins în ochii frumoasei regine.

- Aici ... aproape ... a repetat ea! şi nu a poruncit să-mi spui nimic?

- Mi-a poruncit să-ți spun regino, ca sârguințele tale de a-l găsi şi dorința de a-l vedea sunt zadarnice chiar dacă tu vei răpi focul, nu de pe planetă, dar din toate nouă, tu niciodată nu-l vei vedea din moment ce ai călcat poruncile templului zeiței Vieții, îndrăznind a pătrunde cu forțele Haosului. Afară de aceasta, tu nu ai avut milă de viața profetei prețioase, slujitoarea Zeiței. Frumusețea şi înțelepciunea date ție le-ai întrebuințat ca să arunci în prăpastia căderii înțelepții inițiați. Iată, Balchis, ultimul testament al tatălui tău; tu îl vei vedea numai atunci când focul pământului, care arde în tine, îl vei preface în flacăra

iubirii cosmice şi când Măreţul, care va veni în lume, te va uni pe tine cu tatăl tău.

Brusc şi înfricoşată s-a ridicat regina Balchis de pe tronul ei şi un foc funebru avea în ochii ei albaştri.

- Cu mine, înţelepţi ai regelui meu, a sunat vocea sa, Regina şi stapâna voastră este ofensată de venitul necunoscut. El e înşelător. Nu putea tatăl meu, Arrainul meu, să-mi trimeată astfel de cuvinte care mă înjosesc. Să se ridice stăpânul focului pământesc şi să prefacă în cenuşă pe inamicii mei. Şi, înconjurată de vânzătorii sanctuarelor tainice, cuprinsă de un nor de lumină roşie, a început a cânta un cântec sălbatec de blestem, iar slugile ei o secundau. Adunarea s-a cutremurat; am văzut cum iniţiaţii au părăsit sala unul după altul şi în sfârşit în ea am rămas eu, Thales, înţeleptul bătrân Lao-Dzi, care cu interes trist privea pe regină şi rabi Israil, care şi-a acoperit capul cu mantaua şi încet, mormăia ceva pentru sine.

Se dărâmase peretele din faţă al salii şi în locul lui s-a ridicat altul, din ceaţa funebră, care se ridica grămezi dintr-o beznă. Am simţit apropierea focului pământului, iar după mine cobora încet regescul şarpe şi a început a se învârti într-un dans ritmic lângă tronul lui Balchis, parcă trăgând în jurul nostru, celor trei, cercuri mari; capul şarpelui, care arde de o lumină albăstruie, totdeauna era îndreptat spre peretele întunericului, iar ochii de rubin, erau ca nişte săgeţi ce străbăteau aburii adâncurilor planetei.

Şi liniştit am fost eu, Thales, deoarece mare a fost puterea sufletului meu. Am văzut, alături de figura lui Rabi Israil, cum s-au desenat conturele a două spirite; al lunii cu coarnele tiaramei pe cap şi în spatele înțeleptului Atlant Lao-Dzi, mişuna grămada neagră a duhurilor pustiei. Iar, în întunericul cetei, se ridică fața gigantică a cuiva, de culoare roşie vânătă, se vedeau ochii atenți şi rai şi se ridica corpul acoperit cu limbile flăcării.

Acesta a fost Bafomet în persoană, stăpânul întunericului, regele tartarului, marele gonit.

Un minut sau două, ne privi cu ochii plini de răutate, iar pe urmă s-a îndreptat spre Balchis, care stătea cu mâinile întinse spre el.

- Nebună Balchis, a sunat vocea lui asemănătoare cu zgomotul valurilor în craterul vulcanului, pentru ce m-ai chemat? Pot eu sa mă lupt cu mine însumi? Iată, regina şerpilor s-a răsculat contra ta, nebuna Balchis! Eu sunt stăpân al focului pământesc, dar iată spiritele lumii s-au înarmat contra mea şi eu contra elinului care nu iți place, când binecuvântarea tatălui tău, Arrain, este peste el? Oare slugile pustiei nu sunt slugile aceluia a cărui nume este Tăcere, care este unul din Treime, Balchis nebună! Aceasta este pedeapsa ta, deoarece legătura este între tine, sluga mea şi tatăl tău Arrain, picioarele căruia sunt pe brazda Aceluia al cărui nume eu nu-l pot pronunța. Achita-te cum ştii, dar ține minte că nici o iubire cosmică nu te va scoate din inima şi mâinile mele.

- Spiritele minciunii şi ale negației, am strigat eu fără cutremur, ca răspuns la ultimele cuvinte ale respinsului.

Să plece regina şerpilor, spiritele lumii saritele pustiei, să rămân eu singur, Thales, purtătorul farului eternității sacre, cu sămânța marei iubiri cosmice în inima şi să începem o luptă groaznică între noi, pentru sufletul frumoasei Balchis, fiindcă tatăl ei Arraim, de patru ori măreț, mi-a poruncit sa nu o pierd, ci să o îndrept pe calea binelui.

Cu mare mirare s-a uitat spiritul gonit. Şi iată fața lui parcă s-a netezit şi în ochi s-a stins răutatea, începând a străluci lumina de compătimire.

- Viteazule elin, a răspuns vocea lui batjocoritoare, poate ca tu crezi ca în planul existentei mele se află şi bătăile cu diferiți viermi omeneşti, care cred că sunt înțelepți numai din cauză că deasupra capului lor arde un semn în forma crucii.

Oare înțeleptul Heraclit nu ți-a insuflat ție că lupta cu mine este lupta în timp? Ai destul manvatar la dispoziția ta, vierme din Theba, pentru ca să te hotărăşti pentru astfel de luptă? Du-te pe drumul tău, vierme, şi cine ştie, cu timpul, când te vei cuminți, atunci poate vom vorbi încă, fiindcă din toți viermii omeneşti tu promiți sa fii mai mult în viitor.

Şi deodată s-a stins focul ochilor lui, s-au spulberat contururile capului şi trupului lui, s-a împrăştiat ceața haotică şi din nou s-a pus la loc peretele sălii. Eu am privit în jurul meu. Clătinându-se ritmic înainte şi înapoi, se ruga rabi Israil. Cu capul descoperit, gânditor, pipăind mica sa barbă, stătea înțeleptul Lao-Dzi, iar mai departe, lângă tronul lui Balchis, era culcată, în cele mai

nenaturale poze, mulțimea ghemuită a înțelepților ei. Singura, Balchis, palidă ca moartea, şedea nemişcată pe tronul ei, fixând ochii plini de nebunie, în ochii de rubin ai şarpelui regesc, care, cu şuieratul lui, a continuat dansul magic, în fata ei. Eu am pronunțat o conjurare şi ea încet m-a primit şi din nou s-a apropiat de mine şi mi-a înfăşurat trupul. Corpurile înțelepților lui Balchis au început a da semne de viață şi singură regina, respirând adânc şi-a acoperit fața cu mâinile. - Tăcerea a durat mult timp. În sfârşit, regina cu vocea întreruptă a pronunțat:

- Tu ai învins pe frumoasa Balchis, Thales. Du-te şi anunță lumii întregi biruința ta.

- Tu într-adevăr eşti nebună Balchis, am răspuns eu. Eu n-am învins pe nimeni. A învins tatăl tău Arraim, de patru ori măreț şi iubirea dumnezeiască. Dar, dacă tu recunoşti învingerea ta, eu atunci cer de la tine să dai libertatea imediat celor trei inițiați ai sanctuarului din Theba, pe care tu i-ai legat de tronul tău, de frumusețea ta, şi de înțelepciunea ta...

Frumoasa Balchis a dat din umeri.

- Ce nevoie am eu de ei, Thales, a răspuns ea. I-ai. Însă, spune-mi eline înțelept, de la tine tu ai luat, apărarea sufletului meu, în fata stăpânului focului pământesc, sau în numele tatălui meu?

- De la mine, regină, am răspuns eu, căci ştiu că iubirea cosmică tronează în inima lui Arraim şi atunci cum va abandona pe copila lui să piară (pralein). Cine poate să se opună înțelepciunii şi primului mag al planetei?

- Tu într-adevăr eşti înțelept eline, a spus cu voce slabă şi gânditoare Balchis. Iar acum plecați de la mine, înțelepților, s-a adresat ea către cei trei şi lasați pe biata Balchis în siguranță ca să pot medita despre iubirea cosmică, a încheiat ea, cu o gluma uşoară.

- Să fie cu tine Tao, suflet rătăcit! a răspuns încet Lao-Dzi.

- Adonai sa fie binecuvântat numele tău, sa trimeată sufletului tău zbuciumat, pacea! a şoptit rabi Israil.

- Să-ți lumineze sufletul tău iubirea dumnezeiască, Balchis, şi să te întorci în îmbrățişările părinteşti, i-am spus eu tare şi am suflat reginei suflarea înțelepciunii mele, eu, Thales.

Deodată, obrajii ei s-au rumenit şi s-au aprins de viață şi de forța ochilor ei albaştri.

- N-am să uit urarea ta, Thales, a strigat ea. De trei ori am învins sanctuarul din Theba, iar a 4-a oara tu te-ai răzbunat cu prisosință, Înțeleptule elin. Dar, mi-este martor cerul, n-am nici o răutate în inima mea, față de tine…

Şi iată, noi am lăsat pe frumoasa Balchis…

De data aceasta, eu, Thales, am luat de la rabi Israil 4 cămile aşezând pe trei din ele pe cei trei trădători ai sanctuarului, pe care i-am eliberat.

Cald, cu binecuvântări reciproce, ne-am luat rămas bun noi trei neuitând a da suflările noastre, ca recompensă, reginei şerpilor.

La despărțire, înțeleptul Lao-Dzi mi-a spus:

- Multe şi nesfârşite sunt ceasurile în Tao, dar cel mai fericit va fi acela în care eu din nou mă voi întâlni cu tine, nobile elin. Sufletul meu a citit în cartea lui Tao că eu voi fi chemat de Măreţul Măreţilor pentru slujirea Lui. Ia aminte, Thales, ca şi atunci eu n-am să uit despre întâlnirea noastră şi tu îmi vei aminti de ea.

- Şi eu ştiu, că nu ultima dată mă întâlnesc cu voi înţelepţilor, a confirmat rabi Israil. În adevăr, planeta noastră este mică pentru înţelepţi.

Mare a fost bucuria ta Theba, când eu, Thales, m-am întors. Cu un fast nespus, am săvârşit serviciul divin în templul Isidei şi singur Hermes, în persoana, de trei ori măreţ, s-a arătat nouă în nori de foc şi m-a încornorat pe mine, Thales, cu razele iniţierii supreme. După aceea, Ierofantul sanctuarului, înţeleptul Heraclit, a coborât focul spaţiului pe capetele trădătorilor aduşi de mine la sanctuar, dând sufletelor lor în proprietatea şerpilor care au slujit fidel în călătoria mea.

Să fie pacea mea asupra capului tău, Empedocle. - În povestirile următoare tu vei întâlni încă persoanele pe care le-am numit azi, în povestirea mea.

ÎN GRĂDINA MAGDALEI

Thales către Empedocle, fiul lui Miles Atenianul, despre înțelepciunea Marelui Învățător din Galileea.

Ascultă, amicul meu cu atenție, căci niciodată, mai ciudat, mai tainică, n-a pătruns în urechea unui muritor, o faptă zic eu, Thales, şi nu legendă.

Pe când farul din cerul eternității a încoronat cu razele sale palida mea frunte, ca semn de mare inițiat al sanctuarului din Theba, eu, Thales şi Claudiu Macedoneanul, care s-a învrednicit de aceeaşi treaptă, am primit din mâna marelui Ieromat, pocalul vieții şi apoi el m-a trimis în adăpostul misterios al fiului înțelepciunii, la Heraclit, pe care glasul poporului l-a numit Întunecatul, pentru că şi el şi învățătură lui era greu de pătruns şi chiar de înțeles pentru popor. Câți ani au trecut de când noi absorbeam înțelepciunea lui, de câte ori am părăsit noi adăpostul ca să ducem oamenilor fărâmiturile ştiinței rânduite şi de câte ori ne-am apropiat, nu e necesar a socoti.

Într-unul din acele răstimpuri, când mă găseam sub înfățişarea unui filozof stoic, te-am găsit şi pe tine, amice Empedocle, pe lângă înțeleptul Socrate şi am legat mai tare firele ce ne uneau de pe vremea azi adormitului oraş sub valurile oceanului, oraş supranumit „Porțile de aur”.

Într-o zi înțeleptul învățător ne-a chemat la sine şi ne-a zis:

- Duceți-vă în lume şi salutați în numele meu pe marele Învățător care vine pe pământ. Nu va voi spune unde îl veți găsi. Isteciunea voastră vă va fi ghid vouă.

- Dar dacă Învățătorul Acesta este atât de mare, a spus Claudiu macedoneanul, de ce Înțeleptule nu te duci tu singur în întâmpinarea lui?

- Deoarece, ne-a răspuns Heraclit, eu ştiu cine este El, şi ştiința mea îmi spune ca nu sunt vrednic de întâlnirea cu El. Iar voi nu-l cunoaşteți, ştiți numai de la mine ca este un Mare Învățător şi nimic mai mult. Numai orbii pot sa se uite la soare fără frica.

Pe timpul acela, eu ştiam încă sa mă supun, şi tăcut, împreună cu Claudiu, am plecat în lunga noastră cale. A doua zi, cămilele ne duceau spre nord, la sanctuarul zeiței cu fața neagră. Acolo, cei din urmă preoți negri, tăcuți ca pietrele pustiului, ne-au îndrumat la centru cel mare, spre acela al cărui nume este „Tăcere" şi calculul anilor pierduți în noaptea vremurilor, incalculabil în calendarul planetar şi al cărui destin este de a aştepta sfârşitul, pentru a fi ultimul gropar al pământului. Când Claudiu şi eu ne-am întins în praf, în fata lui, el mângâindu-ne ne-a ridicat şi ne-a spus:

- Copii, L-am văzut pe când El era prunc, m-am închinat Lui. Dacă fiul meu Heraclit v-a trimis la El, duceți-vă. Acum, El seamănă sămânță, dar ține-ți minte, copii, când Îl veți găsi, voi veți pierde totul.

Nimic mai mult nu ne-a spus fiul stelei de dimineață, al cărui nume este Tăcere, a cărui ființă e tainică, a cărui

menire este de a fi naşul şi groparul pământului, a cărui denumire este „Preotul Negraiului”.

Nimic nu ne-a spus el, numai cu mâna ne-a arătat spre nord. Din nou am rătăcit în pustie, n-am vorbit nici un cuvânt, prinzând doar firele magnetice ale înțelepciunii cunoscute de noi. Nu aveam teama ca vom pierde „tot” fiindcă ştiam să spunem.

Şi iată am ajuns în Palestina, de unde ni se părea că veneau firele magnetice, amestecate groaznic cu fluidele urâte ale poporului, slugi ale puterii Lumii. Ne înăbuşeau de intensitatea atmosferei templelor lor, unde domnea înțelepciunea falsă, prefăcătoria şi cruzimea. Noi am vorbit cu preoții lor, oameni şireți şi bogați, întrebându-i dacă sunt între ei învățători înțelepți. S-a întâmplat ca ni I-a arătat pe aceştia, dar vai, am găsit numai oameni falşi şi mai proşti şi încă mai cruzi. Popor simplu, popor batjocori şi amăgit, ne împărtăşea cu bucurie legendele sale desfigurate şi pline de superstiții şi alterări.

Dar, eu, Thales şi tovarăşul Claudiu, am aflat aci, răsunetele rasei roşii, reflectate prin prisma ştiinței soarelui Chaldeei desfigurată de neştiința sălbatecă a preoților iudei, mizerabila moştenire a renegatului şi dementului Hazaraifo. Dar poporul acesta aştepta pe învățător, însă un învățător în purpura şi aur care trebuia, după părerea lor, sa supună universul sub dominația preoților lor lacomi. Ei nu ştiau nimic mai mult despre învățătorul care era venit. Am auzit într-o zi, de la un iudeu nobil, care s-a născut şi a trăit aproape toată viața sa la Athena, o astfel de poveste:

- Eu, Nicodem, pot să vă arăt filosofilor, un om ciudat, care trăieşte în peştera, pe malul Iordanului. Duceți-vă la el şi îi puneți întrebările ce vă interesează pe voi. El e gol şi sărac, ucenicii sunt sălbatici la vedere şi par mizantropi, numele lui e Ioan. Grăbiți-vă căci am auzit ca s-a dat porunca sa-l închidă în închisoare, pentru discursurile lui împotriva preoților şi chiar a împăratului. Totuşi, filosofilor, a adăugat Nicodem, cu zâmbet, nu cred ca veți găsi în el ce vă trebuie. Dar de ce, înțelepților, să nu faceți cunoştință cu cei pe care poporul nostru îi numeşte prooroci?

- Şi noi am văzut pe acel Ioan. Într-adevăr, el era groaznic: un corp plin de par, lipsit de îmbrăcăminte, slab şi istovit, iar parul şi barba niciodată pieptănată, cădeau pe umerii şi pe pieptul lui. Vocea lui era stridentă şi raguşită. Noi l-am văzut stând pe piatra de pe malul râului, în fața unui covor, îngenunchiat. El gesticula cu mâinile, cu furie şi spumă la gură, blestema şi ocara. El chema asupra acestei nenorocite turme omeneşti, mânia dumnezeiască, amenința această jalnică, murdară, flămândă şi plină de suferință şi groază, această mulțime care, supusă ca nişte robi, îl asculta cu smerenie. Dar noi, pe capul cărora stă farul eternității, am văzut ochii lui strălucitori, în care am recunoscut focul sacru al „fiilor vieții" şi am văzut şi firele fluidice în care nu era nimic asemănător cu fluidele omeneşti. Şi eu, Thales şi Claudiu, am plecat capetele noastre, cugetând la căile necunoscute prin care Cel Desăvârşit trimite fluidele sale lumii materiale, căci în fața noastră, sub înfățişarea unui

învățător dezgustător desigur stătea fiul „Vieții” iar nu om.

- Ne-am apropiat de el, Thales, a spus Claudiu. Este oare ținta cercetărilor noastre? Dar, eu, Thales, eram mai rece şi mai liniştit decât Claudiu şi raţiunea mea mai puţin caldă şi mai puţin iute, era mai mult pământească şi din cauza aceasta şi mai înțeleaptă.

- Învățătorule, poate fi numai un om, Claudius, am răspuns eu, dar acesta este „Fiul Vieții”. Noi am aşteptat până când cel ce se numea Ioan a scufundat toată gloata în apa Iordanului, şi ea certată, scuipată şi udă pe corp, dar plină de bucurie în suflet a plecat cântând cântece melodioase, înspre oraş. Iar noi liniştiți, ne-am apropiat de proorocul care rămăsese singur pe malul apei murdare şi scăzută a râului. Eu, Thales, am ridicat mâna şi am acoperit ceafa şi spinarea lui Ioan cu un curent de salutari calde din partea sanctuarului şi am pronunțat, în limba misterioasa a înțelepciunii oculte, o formulare de chemare a „fiilor vieții”. Atunci, el s-a încruntat către noi, iar în acest moment ochii care mai înainte erau încruntați, acum străluceau de o nespusă blândețe. În privirea lui nu era nici mirare, nici surprindere.

- Ce trebuință tu fiii înțelepciunii pământeşti de la robul lui Dumnezeu? a răspuns vocea lui liniştită, care cu câteva minute tuna de blesteme şi injurii.

- Noi căutam pe ÎNVĂȚĂTORUL CEL MARE, am răspuns eu Thales. Noi mergem sa-i aducem salutul sanctuarului, Unde îl vom găsi?

Blând şi plin de dragoste se uita la noi „Fiul Vieții” cu înfățişarea omeneasca „Ioan”.

- Dar ştiți voi ce veți pierde, a spus el, când îl veți vedea?

- Da, am răspuns noi, dar noi suntem ucenici ascultători ai sanctuarului şi apoi ... parcă ... plânge apa când se evaporează de razele soarelui? Ea se înalță sus, pierzând însuşirile ei de apă.

Ioan a zâmbit cu bunătate.

- Adevărați înțelepți sunteți voi, nobili greci, a răspuns el. Cum veți găsi pe Învățătorul? Mergeți în Galileea. Cel Prea Bun să vă binecuvânteze, dându-vă întâlnire cu Iisus Nazarineanul şi binecuvântându-ne a plecat.

Eu, Thales, am spus lui Claudius:

- Opreşte zborul rațiunii tale, Macedonene, căci dacă „fiul vieții” primeşte înfățişarea unui prooroc dezgustător al Iudeilor, ce înfățişare trebuie sa aibe Învățătorul? Nu te uita la stele, priveşte pământul, în praful lui trebuie sa apară adevărul. Şi, iată noi, seara târziu, ne-am apropiat de acest adevăr. Ne-am apropiat simplu pentru ca în Lumea Celui Prea Înalt totul e simplu. Era seară şi luna era plină. Ni s-a spus:

- Iisus din Nazaret pe care-l căutați, abia acum a sosit, în casa lui Lazăr, pe care l-a înviat din somnul morții. Aici este casa aceasta.

O gradină tufoasă înconjura casa. Cand noi am intrat în ea, doi oameni ne-au oprit drumul: unul în floarea maturității bărbăteşti, grosolan şi întunecat, altul

un adolescent blând, cu ochi albaştri şi cu parul lung ce-i cădea pe umeri.

- Ce căutați, străinilor? cu brutalitate ne-a întrebat unul din ei.

- Dorim sa vedem pe Marele Învățător, răspunse Claudiu.

- Învățătorul n-a venit pentru voi, păgânilor, supărat a răspuns iudeul. Voi nu sunteți vrednici sa-l vedeți, plecați de aici!

- Eu vad că tu eşti un om sfânt şi drept, am răspuns eu, Thales, dar ce-ți va adăuga ție Învățătorul, la această sfințenie şi dreptate? Noi suntem încă păgâni şi sărmani şi dorim să învățam câte ceva de la Învățătorul, cel puțin atât cât să fim şi noi sfinți şi drepți ca tine, mare şi bun bărbat. Atunci, adolescentul a tras repede de mânecă hitonului pe iudeul pierdut, care se uita prosteşte la noi şi i-a şoptit ceva la ureche, apoi cu zâmbetul cald ne-a spus:

- Nu cheltuiți, mari străini, săgețile spiritualității voastre pentru nimicirea unui sârman Iudeu. Luați loc pe banca aceasta, îndată am sa trimit un prieten al nostru, căruia îi veți spune ce va trebuie vouă.

Noi, obosiți, ne-am lăsat pe bancă, dar cu mare flacără ardea inima lui Claudius şi cu lumina divina era pătrunsă rațiunea lui. Noi ştiam că am găsit pe Învățătorul, căci nu se putea ascunde de ochii unui inițiat, fluidul strălucitor al eternității, care se întindea deasupra modestei grădini a măslinilor din Magdala. Şi iată, s-a prezentat în fata noastră un bărbat în haina

curata, alba, cu pecetea raţiunii pacifice pe frunte, pe care ardea misterios semnul de iniţiere al rasei roşii, sanctuarul căruia ascundea în sine Asia depărtată, de unde a venit de trei ori Cel Mare, unde orase întregi sunt locuite de înţelepţi şi unde domneşte semnul triunghiului. Şi am văzut noi ca pentru el nu sunt un mister semnele farului eternităţii pe care noi îl purtam.

El s-a inclinat şi ne-a spus:

- Va ascult, fraţi din Theba. Eu sunt Toma, smeritul ucenic al aceluia pe care voi îl căutaţi. Povestiţi-mi ţinta călătoriei voastre. Cine va trimis?

- Şi a decurs convorbirea noastră în limba sanctuarului Lumii. Într-o oră, noi am aflat de la fratele Toma tot ce a precedat venirea Învăţătorului şi cum şi în ce fel a binevoit El sa se descopere lumii.

O mare şi binecuvântată pricepere ne-a pătruns pe noi, care eram învăţaţi a căuta „nimic în Mare", cum puteam sa pricepem „Marele în Mic"? Adevărat, striga Claudius, Învăţătorul acesta era însuşit în sine toate proorocirile şi toata mitologia lumii.

- El le-a tranformat în adevăr, am spus eu, Thales, sau tu ai uitat Claudius, ce ne-a spus marele Heraclit, sau ai uitat cum preotul celui Negrăit, al cărui nume e Tăcere, cum ne-a povestit închinarea Învăţătorului, în templul Naşterii Lui? Pregăteşte-te, Claudius, a vedea pe însuşi ADEVĂRUL.

Toma s-a sculat şi s-a inclinat în fata mea.

- N-am nimic de zis mai mult fraților, a spus el. Înțelepciunea voastră, în adevăr, vă serveşte ca un far. Mă duc să anunț pe Învățătorul.

După ce a plecat, eu, Thales, invocând numele misterios al Negrăitului, m-am cufundat în viziunea viitorului şi mie mi-a fost dat sa vad în viziune ceva ce s-a pus la baza întregului trecut. Cand am deschis ochii, în fața noastră stătea o femeie încă tânără, frumoasă, cu ochi de gazelă speriată şi cu pecetea unei mari griji pe față.

- Străini, vă cheamă Învățătorul, a spus ea încet.

Noi am plecat în urma ei. Claudius cu grabă, neputând modera elanul inimii înflăcărate, iar eu, Thales, liniştit, căci rațiunea mea era plină de marea înfrigurare a groaznicei cunoştințe date mie, în scurta privire a viitorului. Am purtat frigul întregii lumi în mine. Aşa am ajuns noi pe terasa luminată de lună. Într-un colț al ei, în urma unui măslin, şedea el, Invățătorul. Iată ce am văzut eu, Thales: El era de statură înaltă, mai mult slab decât robust. Un hiton simplu, plin de praf până jos, acoperea umerii lui. Picioarele desculțe se odihneau pe o rogojină de stuf. Părul şi barba lui de culoare castanie şi pieptănat, fața slabă şi suptă de marea suferință a Lumii, iar în ochii Lui am văzut toata iubirea Universului întreg şi am înțeles totul, independent de ceea ce mi-a fost descris ca unui inițiat, înconjurarea duhovnicească a Învățătorului. Claudius era posternat la picioarele Învățătorului şi le săruta, făcând să răsune grădina şi terasa de plânsul lui. femeia care ne-a adus, pe jumătate speriată şi indignată,

se uita la mine, Thales, care stăteam liniştit în faţa Învăţătorului. Privirea de dezmierdare cerească a iubirii, ca încarnată, sufla asupra mea şi o voce asemănătoare cu vocea Maicii lumii întregi mi-a spus mie:

- Stai lângă mine, Înţeleptule Thales, Spune-mi pentru ce M-ai căutat? Eu nu întreb despre aceasta pe amicul tău, căci lacrimile lui Îmi spune totul. Dar tu?

Şi eu, Thales, m-am aşezat de-a dreapta lui Dumnezeu, căci frigul întregii lumi a fost în raţiunea mea.

- Am venit la tine, Negrăitule, calm am răspuns eu, şi Ţi-am adus salutul învăţătorului meu Heraclit, precum şi salutul de la sanctuar şi adăpost. Am venit la tine ca să pierd totul şi în adevăr, eu am pierdut totul chiar, căci în mine port „Frigul marii cunoaşteri".

- Dar de ce amicul tău, pierzând totul, poarta acum în sine căldura Marii Iubiri? m-a întrebat el încet.

- El n-a văzut ce am văzut eu, Negrăitule, am răspuns eu.

- Şi tu Înţeleptule, Thales, M-ai recunoscut, dacă Mă numeşti aşa pe mine.

- Nimeni nu poate sa te cunoască, am răspuns eu. E posibil a cunoaşte numai ceea ce binevoieşti Tu să ne arăţi, şi eu nu cer nimic de la Tine, căci am pierdut totul şi nu cer nimic ...

Şi încet, încet, ca puful de stuf, mana Lui s-a întins de capul meu. Dar frigul unei prevederi domnea în inima mea şi eu stăteam liniştit.

- Maria, s-a auzit vocea Lui, spune, floarea iubirii dumnezeieşti care a înflorit în inima ta, cine din aceşti doi

Mă iubeşte şi Mă cunoaşte pe Mine mai mult? Ochii femeii s-au înflăcărat.

- Învățătorule, cu o voce care abia se aude a spus ea, Te iubeşte acela, şi ea a arătat pe Claudius, dar acesta... acesta, ...mi-e frica mai mult Învățătorule.

- Chiar iubirea dumnezeiască s-a speriat de suferința ta, atât de mare, Thales, mi-a spus El. Fericit eşti Tu, ca inima ta este plină de bărbăție şi eşti în stare a suporta frigul Eternei Ştiințe, al cărui nume e suferința cea mare.

- Învățătorule, emoționată L-a întrebat femeia, dar acesta pe care Tu îl numeşti Thales, el e mai apropiat de Tine.

Un zâmbet a trecut pe fata Nazarineanului.

- Drept ai spus tu, Marie, a spus El, Thales e mai aproape de Mine, căci el, azi a simțit în inima lui ceea ce degrabă voi suferi Eu. Dar el este numai om şi de aceea pe tine te sperie aceasta, ce mă va răpi pe urma în Cer ... Aşadar, Claudius, S-a adresat El Macedoneanului, tu vei merge după Mine?

- Eu sunt al tău, Învățătorule, a răspuns Claudius plângând.

- Am să te iau cu Mine, şi mâna Nazarineanului puternic a strâns pe fruntea lui Clausius „Farul Eternității" ce ardea pe fruntea lui. Am stins crucea de pe fruntea ta şi am depus-o pe umerii tai. Tu vei duce jugul Meu şi cuvântul Meu în țările necunoscute. Oamenii nu te vor cunoaşte pe tine şi nu-şi vor aminti de tine. Am să schimb înțelepciunea ta, prin iubire. La sfârşitul vieții

tale, crucea pe care Eu o pun acum pe umerii tai va fi patul tău de moarte, dar tu vei birui moartea şi vei veni la Mine. De azi, Eu te despart pe tine de prietenul tău. Drumurile voastre sunt diferite, dar tu, Thales, S-a adresat Cel Negrăit, tu ai pierdut tot, ce să-ți dau eu în schimb?

- Eu, Te-am văzut şi am vorbit cu tine, am răspuns calm, ce ai putea să-mi dai încă?

Cu mare dragoste m-a privit Negrăitul şi a zis:

- În adevăr e sanctificată înțelepciunea omenească în tine, Thales, şi tu vei veni după Mine.

- După Tine nu pot sa vin, am răspuns eu, dar niciodată n-am sa mă duc după acei pe care îi voi duce după Tine.

- Fie, a spus cu tristețe Nazarineanul, du-te Thales. Eu nu sting farul eternității după fruntea ta, iți întorc termenul vieții omenesc numai. Nu-ți iau înțelepciunea ta, căci ea este sanctificată de suferința cea mare. Doar în beznă, Înțeleptule. Mergi, acum, unde te va duce farul tău. Întoarce-te la învățătorul tău şi spunei lui că-i poruncesc să aştepte până când voi veni eu din nou.

- Tu sa nu te duci la acela al cărui nume este „Tăcere", căci eu sunt totdeauna cu el. Vezi pe învățătorul tău şi apoi întoarce-te aici şi aşteaptă sfârşitul meu, căci numai sfârşitul meu va scoate din ființa ta groaznicul frig al marii ştiințe.

Şi eu, Thales din Argos, m-am sculat şi lăsând pe Claudius la picioarele Nazarineanului, m-am închinat Lui şi încet am coborât de pe terasă. În drum, am întâlnit un

grup tăcut de ucenici printre care era şi acela care m-a întâmpinat cu brutalitate. El s-a despărțit de grup şi apropiindu-se de mine a zis:

- Stăpâne, dacă te-am ofensat, iartă-mă. În ochii lui se vedeau şi în prezent duşmănia şi răutatea.

- N-am nici o jignire în inima mea, Iudeule, i-am răspuns, stinge duşmănia care arde în ochii tai, cu iubirea Învățătorului tău. Noi ne vom mai întâlni însă amândoi, atunci când suferința ta va fi mai mare decât a mea. Dar până atunci ... bucură-te de înțelepciunea marei zeițe Palas Athena, bucura-te căci ea, mare în înțelepciunea sa, mi-a destăinuit ca între spinii coroanei învățătorului va fi şi spinul tău, spinul marii trădări a Negrăitului.

Ca muşcat de şarpe, s-a retras de la mine Iudeul. Cu frică s-au dat la o parte din fata mea ucenicii, eu care duceam groaznicul frig al marii ştiințe, în inima mea care murea. Numai Toma, cu alt ucenic tânăr, a venit după mine până la ieşirea din gradina. Aici, Toma s-a închinat în fata mea şi a spus în limba oculta:

- Marea întelepciune a sanctuarului de la Theba, acum este sanctificată cu lumina Negrăitului, Thales. Eu mă închin hrănitoarei mele căci prin ea noi suntem frați.

Eu stăteam liniştit, iar tânărul ucenic s-a apropiat cu timiditate de mine zâmbind:

Eu sunt suferința ta nețărmurită, Thales, şi mie milă de tine. Ia acest trandafir din gradina Magdalei să-ți încălzească puțin inima înghețată de durerea prevederii şi iubirea mea să-ți dea puterea. Nu respinge dragul meu,

Thales, căci trandafirul acesta a fost rupt de Invățătorul nostru şi amândoi suntem ucenicii Lui...

Am luat trandafirul, l-am sărutat şi l-am ascuns la pieptul meu răspunzând:

- Pentru iubirea ta iți dau în schimb vechea mea pace, căci nu o mai am în inima mea. Ea e pe lângă mine, ia-o. Ne vom revedea şi am să-ți indic locul adăpostului, pentru ca să poți vizita pe Învățătorul meu Heraclit, căci eu vad că viețile voastre se întâlnesc într-un punct al marelui Proclamator al Înțelepciunii, al Stelei de Dimineață şi al Marelui Apostol al negrăitului. Dar tu te înşeli, căci eu nu ştiu cine este el. Şi am părăsit Palestina.

Sosind la adăpostul tainic, am găsit pe învățătorul meu tulburat, care văzându-mă s-a repezit la mine, spunând lanțurile duhurilor vieții, dar ce frig de moarte vine de la tine înțelepciunea mea n-a putut pătrunde peste cercul marelui Învățător şi eu nu ştiu nimic ce s-a petrecut cu tine. Povesteşte-mi tot, Thales.

Eu, stand lângă coloană, încet, i-am povestit totul. Am văzut atunci pe marele Heraclit posternat la picioarele mele.

- Te salut, Thales din Argos, înțelept elev al meu, care a stat la dreapta lui Dumnezeu, a strigat el. Mulțumesc pentru crucea mare a aşteptării, pe care tu mi-ai adus-o de la El, Negrăitul. Să fie voia Lui !...

Şi eu, Thales, apoi l-am părăsit fără regret pe învățătorul, căci ce mai putea fi pentru mine, care purtam cu înfrigurare groaznică prevedere în sufletul meu.

Am navigat până la Elada şi acolo, în liniştea sanctuarului lui Palion (munte în Thessalia), am chemat pe zeița Palas Athena şi ea, strălucitoare a venit la mine, în liniştea nopții reci, la rădăcina platanului sfânt.

- Am auzit chemarea ta, Înțeleptele fiu al Elladei, dragul inimii mele, a spus zeița. ce doreşte fiul înțelepciunii de la maica lui?

- Atunci eu din nou am povestit tot ce s-a petrecut cu mine. Gânditoare ea m-a ascultat şi mana înțeleptei Maici s-a aplecat pe fruntea mea rece.

- Şi tu, Thales, ai venit la Mine, ca să-mi spui că te desparți de mine a spus ea. Fie, fie, fie... tu, care ai stat la dreapta lui Dumnezeu nu ai loc la picioarele Mele. Dar, Thales, cine ştie dacă nu vei găsi acolo şi părticica mea, atunci când se va împlini groaznica prevedere? Cine ştie dacă nu vor sclipi ochii Mei sub valul ce acoperă chipul unei femei Evree !... Caci ştie, Thales! E mare înțelepciunea ta fiu al Elladei, dar noi, locuitorii cerului, ştim mai mult decât tine. Tu ai lăsat pe Claudius la picioarele Negrăitului, dar de unde ştii ca n-am stat eu la aceste picioare, mai înainte încă de vremea când răsăritul vieții era aprins deasupra planetei voastre? Uită-te, Thales, şi înțeleapta mi-a arătat Calea Lactee, cate grădini ale Magdalei sunt împrăştiate pe Palestina Cereasca! De ce nu aş fi putut fi altădată o modestă Maria în ele?

- Gândeşte-te ai destul timp, înțelepte şi iubit fiu al meu, fiul iubirii mele, al Elladei, care a stat de-a dreapta lui Dumnezeu. Iată eu glumesc abdicarea ta, căci prevăd

o abdicare şi mai mare în inima ta. În adevăr, nu poți sa nu te duci după El!

Şi zeița, încet, a atins trandafirul cu mana, pe care l-a primit în gradina Magdalei şi trandafirul a înflorit din nou şi iubirea a învins, ca un val fierbinte a țâşnit din inima mea, dar întâlnind marele frig al prevederii, iubirea s-a topit.

Din nou am venit în Palestina. Aici, sub valul unui arab nobil, am întâlnit pe acela ce purta numele de „Tăcere", care s-a închinat copilului Iisus şi care guverna altă dată, înțelept, în rasa neagra. El nu s-a mirat ca nu i-am dat Celui Mare închinarea cuvenita, căci toate tainele erau descoperite lui. Privirea lui, care liniştită urmarea lanțul Manvatar, cu compătimire era îndreptată spre mine.

- Thales din Argos, a spus el, eu te vad pe tine păşind pe potecă străină, tu care ai purtat farul Eternității pe fruntea ta, te vei întâlni cu mine în bezna şi ne vom urca încă, în numele Aceluia, de-a dreapta căruia tu ai stat în modesta gradina a Magdalei.

- Amice Empedocle, trebuie să-ți repet ce tu ştii despre marea trădare şi răstignire a Dumnezeului de către oameni? Nu, n-am să-ți repet acestea, am să-ți spun numai ca la picioarele Crucii am fost eu, Thales, împreună cu domnitorul alb, al rasei negre, şi ca pe noi, cu dragoste nespusa, s-a odihnit privirea muribunda a Dumnezeului răstignit. Şi privirea aceasta a topit frigul

ştiinţei mele şi a scos lanţul de gheaţă de pe inima mea, dar nu mi-a schimbat hotărârea înţelepciunii mele.

Şi în gradina modestă, unde a fost îngropat El şi a înviat, am întâlnit o femeie evreică, modestă de sub al cărui val curat m-au privit ochii zeiţei Pallas Athena. numele ei era Maria. Şi încă un alt nume mi-a comunicat ucenicul tânăr al Răstignitului, Ioan, dar buzele mele păstrează taina acestui nume.

Şi l-a văzut pe acel ucenic, acela care mi-a vorbit brutal în gradina Magdalei. El fusese plin de sudoare, cu ochii scoşi din orbite, de groază şi cu spume la gură, el răgea ca un animal rănit şi, văzându-mă pe mine a căzut în praf, strigând:

- O, Înţeleptule, stăpâne, ajută-mă pe mine căci L-am trădat şi suferinţele lumii întregi sfâşie inima mea!

Şi eu, Thales, tăcut, i-am dat frânghia şi i-am arătat lui un copac din apropiere. El a strigat ca o fiară şi apucând frânghia a alergat spre copac. Şi eu priveam liniştit, cum în faţa mea, prin el, primea moartea întrega omenire urâtă de mine.

Ucenicii Răstignitului m-au rugat să rămân cu ei, dar eu, Thales, i-am părăsit ducându-mă la acela al cărui nume este „Tăcere” şi i-am spus:

- Rege şi Tată, iată, eu, Thales din Argos, fiu al Elladei libere, iniţiat în gradul cel mai înalt al sanctuarului din Theba, urmaş al dinastiei sfinte a oraşului „Poarta de aur”, azi abdic de la tine. Rege şi Tată, abdic de la omenire. Înţelepciunea mea mi-a descoperit că

stăpânul ştiinţei cereşti primeşte azi duhul meu. Lasă-mă, Rege şi Tata!

Şi el m-a lăsat, căci aceasta este binecuvântarea răstignitului.

Mulţi ani după aceasta, am întâlnit pe calea zborului meu, o flacără de lumină omenească. Aceasta era amicul meu Claudius. Cu cât entuziasm mi-a povestit cum era el răstignit pe cruce în numele lui Iisus şi cum El singur l-a ajutat să se ducă pe calea chinurilor.

- Te salut, Claudius Macedoneanul, înţeleptul ucenic al raţiunii omeneşti şi copil iubirii omeneşti. Cum să nu te salut eu, sârmanul duh al stihiei, pe tine lumina omenirii, omenirea care a predat la răstignire pe Dumnezeul sau. Crezând ca la servit pe El, a dus la răstignire şi chinuri pe maica sa şi surorile sale.

Omenire jalnică şi crudă, chiar în dorinţa de a sluji pe Răstignitul şi Mântuitorul Tău! O copii ai pământului, cum puteţi fi voi sărmani pui de porumbel?

- Şi, fericit de despărţirea mea de această omenire blestemată eu, Thales, în furtuna şi vifor am zburat departe, iar sărmanul mănunchi de lumină omenească, în urma mea, îmi făcea semnul crucii.

- Fă crucea, dar crezi tu că farul Eternităţii, care ardea pe fruntea mea, n-a fost mai aurat decât crucea ta? Crucea pe care tu ai pătat-o cu mare trădare? Eu am primit această cruce nepătată de crima ta groaznică şi de nimic omenesc, căci nici însăşi sfinţia voastră omenească nu va păta splendide şi nobila lumină a Elementului.

Să fie cu tine pacea Domnului Răstignit, dragul meu amic Empedocle. Thales din Argos

MARIA

Către Empedocle, fiul lui Miles din Athena.

- Bucură-te de înțelepciunea Eternei - Tinerei - Fecioare - Maria!

Odinioară, Empedocle, eu n-am găsit de cuviință să-ți comunic că n-am părăsit Palestina de o dată, după ce întâlnirea din grădina Magdalei a umplut inima mea de frigul enorm al unei viziuni înfricoşate.

Eu, Thales, am simțit în toata ființa mea, că adâncurile tainei unirii între catapeteasma de foc şi manifestarea existentei în cosmos, nu sunt încă bine însuşite de înțelepciunea mea. Că taina apariției Lui Dumnezeu în chip de om, nu poate fi concepută de mine până când eu n-am sa înțeleg izvorul vieții, care a produs în lume acest Dumnezeiesc trup.

Simțeam necesitatea să pricep aceasta, căci înțelegeam cât de infricoşător a fost frigul marii viziuni care a înghețat inima mea, dar abisul înțelepciunii care s-a ivit pe drumul meu cosmic, trebuie să fie cercetat pe deplin. Marele inițiat nu putea să rămână la jumătatea drumului.

Drumurile şi deşerturile au fost încurcate, străzile strâmbe şi pline de praf ale Nazaretului, în care eu, Thales, am păşit în templul tainicului răsărit al Silenei.

Casele mici, ce adăposteau populația pașnică, erau înconjurate de copaci de măslin. Eu, Thales, nu aveam voie sa întreb pe cineva despre drum, deoarece am văzut un stâlp de lumină albă-albăstruie, drept deasupra unei căsuțe mici, lumina care se ridica drept în cer şi se pierdea acolo în drumurile stelare. Aceasta a fost o lumină deosebită, proprie izvorului unei vieți mari, lumina zeității feminine, lumina care orna capul Etern - Tinerei - Fecioare - Maria din Atlantida şi care înconjura aparițiile Dumnezeieştii Isida din Theba.

Încet, dar hotărât, am bătut în uşa uneia din acestea şi uşa imediat s-a deschis, iar în pragul ei s-a ivit o femeie înaltă, ale cărei forme se pierdeau în cutele unei rochii albastre, simple. Fața ei era acoperită cu un val gros de producție feniciană.

- Ce doreşti tu, călătorule? a răspuns vocea Ei de un timbru jos, care a reînviat imediat în memoria mea, sunetul tremurător al coardelor de argint ale sistrului, în templul Dumnezeieştei Isida.

- Eu sunt un străin, Maică, am răspuns eu, caut un adăpost să mă odihnesc şi să mănânc ceva.

Este în obiceiul copiilor Lui Adonai a primi pe călător în ore aşa de târzie? Eu sunt numai o sârmană văduvă, străină, s-a auzit un răspuns. Învățătorii şi sinagoga condamnă pe femeile singure, care primesc pe pribegi şi Eu sunt singură, deoarece fii răposatului meu soț lucrează pe camp în apropierea Betleemului, la nişte saduchei bogați, iar Unicul Meu Fiu, aici femeia s-a oprit, a plecat la Ierusalim. Dar n-am curaj sa te refuz,

călătorule, obosit, şi dacă o cană de lapte de capră şi o turtă de orez te vor îndestula, atunci...

- Atunci eu voi chema binecuvântarea lui Dumnezeu asupra Ta, Maica, am răspuns eu. Cu câteva zile înainte am văzut pe Fiul Tău, Maica, am spus eu.

- Tu ai vorbit cu El? Ce face? şi Ea s-a apropiat tulburată de mine, dar deodată s-a oprit.

- Iartă-mă călătorule, iartă pe mama care este îngrijorată pentru Unicul Ei Fiu. Intră, odihneşte-te şi mănâncă.

Şi eu, Thales, am intrat în modesta locuință a Maicii Domnului.

Două bănci, o masă, un sărăcăcios pat de stuf în colt, un fus lângă o fereastră, un luminator vechi (lampă) pe o policioara în colt, iată toata podoaba „noului templu" în care am intrat eu, Thales.

Grăbit a pus femeia pe masă o mare cana de lut, plină de lapte şi o turtă neagră, din pricina cărbunilor ce s-au lipit pe ea şi închinându-se a spus:

- Primeşte, călătorule, şi gustă pâinea noastră!

- M-am închinat şi eu şi stând la masă am privit cu privirea pătrunzătoare pe femeia care stătea în fața mea şi i-am spus:

- Binecuvântată sa fie pâinea Ta Maică, dar din laptele Tău, eu am băut deja.

Femeia a ridicat capul.

- Tu ai mai fost cândva la noi, străine? a întrebat Ea.

O nouă înfricoşată enigmă a facerii Negrăitului m-a privit prin ochii acestei femei, dar mie, Thales, marelui

inițiat al Thebei, care poartă simbolul farului Eternității pe frunte şi frigul marii viziuni în inima, eu să mă retrag din fața tainei existenței? Mi-am încordat puterile şi am înconjurat pe femeie cu căldura înțelepciunii mele, care ascundea răsuflarea Maicii Isida. Femeia a tresărit şi s-a aşezat pe banca din fața mea.

- Tu ai chemat binecuvântarea Domnului asupra casei Mele, străine, a spus Ea, aşa este căci Eu imediat am simțit liniştea în inima mea. Tu ai văzut pe Fiul Meu şi ai vorbit cu El?

- Da, eu L-am văzut şi am vorbit cu El, Maica şi El m-a binecuvântat. Ce înseamnă binecuvântarea mea, a unui vierme sârman, pe lângă binecuvântarea Lui Dumnezeu asupra casei Maicii Lui Iisus., Dulgherul din Nazaret? Femeia tresari din nou.

- Tu ai crezut în El, străine? El te-a luat în mijlocul ucenicilor Lui? încet, dar întrerupt, a întrebat Ea.

- Nu, Maică, am răspuns eu, eu n-am crezut în El, deoarece eu L-am recunoscut şi nu pot să fiu discipolul Lui, ci până azi şi în veci, voi fi numai un rob umil al Lui.

- Ciudate sunt vorbele tale, străine, după o tăcere a rostit femeia, însă pe fața ta Eu citesc înțelepciunea şi suferința enormă şi inima Mea, inima sârmanei şi umile văduve te compătimeşte şi mă atrage spre tine. Spune-mi, Înțeleptule străin, cum socoteşti tu, cine este Fiul Meu?

- Dar cum socoteşti Tu, Maica, căci este Fiul Tău?

Femeia a oftat şi a început a aşeza cu degetele, colturile valului Ei.

- Tu, străine, a zis Ea, parcă ai adus aici suflarea Fiului Meu ... El parca este aici şi inima Mea este plina de încredere față de tine. Toata viața mă chinuieşte întrebarea pe care mi-ai pus-o, crezi tu, străine? Câte o dată dezlegarea ei Mă îngrozeşte. Cine este Fiul Tău? Parca Eu ştiu, străine? E în stare rațiunea slabă, a unei femei, a percepe tot ce s-a întâmplat în drumul vieții Mele modeste?

Şi, cu şoapte abia auzite şi întrerupte, femeia a început a povesti despre copilăria Ei curată, despre simplii şi neprihăniții ei părinți, despre minunatele voci nevăzute care neîncetat îi şoptesc cuvinte stranii şi minunate, despre visele Ei neobişnuite, despre arătarea luminosului tânăr cu aripi, care a vestit Ei vestea bună, despre căsătoria Ei curată şi despre feciorelnica naştere a Fiului când I s-au închinat Acestuia trei bărbați cu aspect regesc.

- Ei au semănat cu tine, a spus femeia, nu la față, dar pacea cea mare care porneşte de la ei şi prin înțelepciunea pe care o vad şi la tine, dar pe fata lor n-au fost cute de mare suferința, străine calator necunoscut. Dar ce a fost mai departe?

Şi din nou au curs povestiri despre înțelepciunea timpurie a Copilului minunat, despre minunile ce se făceau lângă El, şi de El personal, de marea iubire a Lui față de tot existent. Numai una nu înțelegea parcă, femeia aceasta. Negrăita iubire cosmică pe care Ea o pune singură în cuvintele Ei, vorbind despre Fiul Ei şi, în agitația vorbirii, Ea a dat la o parte valul de pe fata Ei şi,

să fie binecuvântat numele Etern-Tinerei-Maici-Fecioare, eu, Thales, am văzut frumoasele trăsături ale feţii şi ochii, a căror adâncime a împrăştiat îndoielile mele, dar parcă au adâncit bezna enigmei care s-a desfăşurat înaintea mea.

- Maică, am spus eu, oare nu ştii, Tu că Fiul Tău este Mesia, prezis de prooroci şi de Moise? Dar, se prea poate, am adăugat eu, încă poate şi mai mare decât Mesia. Femeia s-a uitat la mine speriată.

- Dar... Dar El este un Om, străine, a şoptit Ea uimită.

- Dar şi Tu eşti o simpla femeie, Maică, am răspuns eu şi cu nimic nu te deosebeşti de surorile Tale, ori poate, Maică, nu mi-ai povestit tot?

Femeia stingherită a plecat capul.

- Numai un lucru, a spus Ea, tulburata inima Mea. Eu sunt o evreică foarte credincioasă, care împlineşte cu stăruința tot ce este proscris de lege şi de învățătorii nostri, dar visele Mele Mă neliniştesc...

- Eu sunt tălmăcitor de vise, Maica, din Egipt, repede am spus eu. Poveste-mi visele Tale şi eu voi încerca sa tălmăcesc.

- Aşa? bucuros a exclamat femeia, sa fie binecuvântată venirea ta străine. Poate tu vei ridica greutatea necunoştinței de pe sufletul Meu. Şi sfios, parcă ruşinată, Ea a început a-mi povesti visele. Din primele Ei cuvinte, aurora marii înțelegeri s-a aprins în capul meu. În fața privirii mele spirituale, au trecut, în zgomotul stihiilor cosmice şi în suspinele lumilor ce se năşteau,

tablourile nedescrise şi grandioase ale vieții Atotputernicii marii zeițe ce hrănea cu pieptul ei cosmose noi, calcând cu putere, cu Dumnezeiescul Ei calcai dărâmăturile vechilor zei care orânduiesc viața beznelor întunecate a haosului, Zeița care asculta rugăciunile a sute de milioane de tari, de popoare, de oameni, de evoluții, Zeița care porunceşte legiunilor de duhuri luminoase, cu priviri strălucitoare, de la care fuge stăpânul întunericului, Zeița care a auzit vocea mea, a marelui slujitor al Templului Etern - Tinerei - Maici - Fecioare şi mi-a fost dat mie lui, Thales, a asculta aceste povestiri din buzele tremurătoare ale unei simple, sârmane şi modeste văduve a unui dulgher din Iudeea.

- Spune-mi Maică, am întrebat eu, ai spus Tu, cândva despre visele Tale, Fiului Tău?

- Am spus, a răspuns Ea, abia auzit.

- Şi ce a spus El, Maică?

- Straniu a fost răspunsul Lui, a zis Ea, El mi-a spus dezmierdător: „Uită-le, deocamdată, minunatele tale viziuni".

- Dar nu este nici un păcat în ele, sunt de la Dumnezeu, iar El a spus: „Când se va termina Crucea Ta, Maică, Crucea pe care ai luat-o pentru Mine, Tu Te vei întoarce în viața viziunilor Tale"! Dar ce înseamnă asta, Eu nu ştiu!

- Spune, Maică, am continuat eu, nu ții minte dacă am figurat şi eu în viziunile Tale?

Femeia m-a privit cu atenție şi gânditor a îndreptat privirea Ei în coltul întunecat al colibei.

- Cand ai intrat aici, străine, încet Eu am simțit ca nu-Mi eşti străin Mie, dar, până în prezent, în zadar răscolesc memoria Mea ... dar, stai .. şi deodată Ea s-a uitat la mine cu privirea Ei fără margini.

- Ce au însemnat cuvintele tale, ca tu ai băut deja din laptele Meu? şi Ea s-a ridicat de la locul Ei, fără sa înceteze a mă privi cu acea privire în care ardeau miliardele de lumini. M-am ridicat şi eu, Thales, înțelegând că s-a apropiat marele şi infricoşătorul moment al biruinței lumii asupra întunericului, a Spiritului asupra Materiei, a Cerului asupra pământului, a Zeiței asupra femeii.

- Stai, Mi-am adus aminte, fără grabă a spus femeia şi încet au răsunat din colturile colibei sunetele gingaşe ale sistrului (instrument de coarde) şi clopoțeilor de argint. Vad ...Templul .... şi Eu ... şi tu posternat la picioarele Mele marele Meu slujitor ... alt templu ... şi iar tu mare şi înțelept ... tu ... beai ... laptele Meu, Thales, marele Meu rob...

Parca nişte acorduri răsunătoare au ieşit din gura Ei şi, în acest moment, am căzut la picioarele Marei Zeițe Isisda, care se redeştepta.

Mult am stat posternat, eu, Thales, neîndrăznind a ridica capul, deoarece m-am socotit ne destoinic a privi fata Zeiței, care se redeştepta.

Iar sunetele frumoase ale melodiilor pământeşti, le auzeam crescând şi numai din când în când mi se părea ca ele domină acum măreț în sunet de tristețe şi de

durere, parcă cosmosul întreg se jeluia Lui Dumezeu, din orfelinajul fără plecare, nu se ştie unde, a Zeiţei Mamă.

- Ridică-te, Thales, ridică-te iubitul meu slujitor, s-a auzit deasupra mea, vocea zeiței. Ridică-te şi stai. Uită cerul, căci aici tu nu eşti pentru cer, ci pentru pământ.

- Şi eu, Thales, m-am ridicat şi m-am aşezat. Totul era ca şi mai înainte şi coliba şi coltul întunecat şi femeia îmbrăcată în haina aspră şi închisă în valul de față.

- În adevăr, minunată este soarta ta, Thales, a continuat Isida- Maria. Cand te-am hrănit cu laptele Meu, eu singura n-am ştiut ca ție iți este sortit a juca un rol în viața, faptele Mele, că o să apari tu în momentul când trebuie să se sfârşească visul Meu pământesc, dar el s-a terminat şi acum ştiu că ceasul pentru care am venit pe pământ este aproape. Tu ştii despre care ceas este vorbesc Eu, Thales, acela este ceasul din prevederea ta, care a înghețat inima-ți înțeleaptă şi plina de bărbăție. Fiu al Elladei, se apropie jertfa cea mare şi azi am înțeles ce înseamnă sabia ce trebuie să treacă prin inima mea, despre care au vorbit proorocii când Eu am păşit întâia oară pe treptele Templului lui Adonai. Înfricoşat lucru este, Thales, de a avea inima unei mame iubitoare, aici pe pământ şi încă mai înfricoşat a fi luminată cu conştiința Dumnezeirii. Iată dar despre ce Cruce Mi-a vorbit Mie, Acela pe care Îl socotesc Fiul Meu. Iată de unde este aceasta mare iubire, care leagă inima Mea cu ivirile Negrăitului.

- S-a aşezat o tăcere, capul Zeiței Isida era aplecat, gândurile Dumnezeieşti se învârteau în jurul frunții Ei acoperite.

- Thales, încet a continuat Ea, ți-a descoperit ție înțelepciunea ta, de ce tocmai Eu, azi sunt o obişnuită femeie, sub acoperământul căreia nimeni afară de cei trei şi azi tu, Neofitul Egiptului, nu cunoaşte pe Zeița - Mama? Dumnezeiescul Meu Fiu trebuia să vina pe pământ ca om, deoarece numai un om poate salva omenirea. Din această cauză a trebuit să se nască dintr-o mamă pământeană, şi nimic nu trebuia sa tulbure mintea şi văzul omenesc la ivirea Lui Dumnezeu, în chip de om. Şi iată, Eu, după voia Negrăitului, am luat chip de om şi încă am consimțit chiar a da conştiința Mea, schimbând-o cu conştiința unei femei pământene, până când nu voi avea nevoie de puterea şi forța Zeiței, pentru a îndeplini misiunea ce Mi s-a încredințat. Şi azi, Eu nu voi da putință nimănui să observe deşteptarea Mea, ci voi rămâne o simplă Maria, până la sfârşitul zilelor oricărui om. În viața fiecărei Fecioare Maici, care naşte un Pământean Nou, sunt astfel de momente când Ea, Îndeplinind înalta-I misiune, o absoarbe tristețea şi mâhnirea a toate născute de Ea, iar pentru acest moment este nevoie de toată puterea şi de toata înțelepciunea Ei, ca să rămână în adevăr Maică a toate cele existente, căci numai pentru Dumnezeu înțelegi întrega iubire a Lui Dumnezeu care, până atunci, dormitează pe câmpiile Raiului Celui Prea Înalt, în Gradina Maicilor Dumnezeieşti.

- Cand cel înfricoşat moment va veni, să fii acolo, Thales, lângă Mine. O, nu ca să-mi ajuți, deoarece Mie nu-Mi va ajuta nimic şi nu trebuie să fiu ajutată, dar pentru ca mare în întelepciune să devii şi mai mare, de la privirea a doua jertfe Dumnezeieşti...

Iar în prezent, încordează, Thales, înțelepciunea ta şi evoca în fața Mea imaginea Fiului Meu, deoarece Eu, redeşteptată din somn, am nevoie de îmbrăcămintea din privirea Lui. Eu singură n-am dreptul a ieşi cu cineva din drepturile unei femei obişnuite pământene.

Şi eu, Thales, m-am ridicat şi poruncitor am chemat şi ordonat duhurilor viclene ale reflexului sa trimită imaginile noastre în spațiu, iar împreună cu ele am trimis şi săgețile de foc ale gândurilor mele. Ca viforul au început a se învârti în jurul nostru reflexele drumurilor, ale câmpiilor, grădinilor şi satelor, ... s-au cutremurat şi s-au oprit, şi iată, noi am zărit un măslin singuratic în mijlocul câmpiilor înverzite. Câțiva oameni liniştiți erau adormiți lângă copac. Unul şedea aplecat pe o piatră nu departe. Acesta era El, Fiul Lui Dumnezeu, care cu dezmierdare lină, adevărat dumnezeiască a privit pe Maica Sa.

- Binecuvântarea Tatălui să fie cu Tine, Maica Mea deşteptată, a zis El, se îndeplineşte ce a fost dat din veac pământului acesta. Vino la Ierusalim, Maică, se apropie ținta drumului nostru, pe Cruce. Şi privirea Lui Dumnezeiască s-a oprit la mine.

- Tu ai îndeplinit tot ce trebuia să faci, înțelept fiu al pământului, a spus El. Termină calea călătoriei tale pământeşti, deoarece aşa de mari taine ce ți s-au

descoperit ție, fac pământul neputincios a te purta mai mult Thales. Eu vad pe spinarea ta aripi care se deschid, fiu al Elladei, şi tu vei zbura de la stea la stea şi semnul Crucii Mele îl vei duce la marginile Creațiunii, propovăduind numele Meu şi numele Maicii Mele. El a întins mâinile Lui, a binecuvântat şi viziunea a dispărut.

Şi din nou eu m-am posternat în fata maicii Isisda.

- Mare Maică, am spus eu, tot ce nu am eu şi tot ce voi avea, tot aduc la picioarele Tale, Mare Maică a tot existent, căci totul este dat de laptele Tău. Dar frigul marii viziuni a înghețat inima mea şi conştiința mea, şi iată, eu văd că sunt sărac şi nu am nimic şi nici nu am nevoie de nimic.

Maica Isida Maria cu iubire s-a atins de mine:

- Scoală-te, Thales, clipa aceasta a marii suferințe Eu am prevăzut-o în sanctuarul din Theba închinat Mie. Ridică-te, slujitorul Meu, robul Negrăitului, ceea ce a spus Fiul Meu trebuie să se împlinească, dar niciodată, nici un fel de aripi nu te vor îndepărta de la iubirea şi de la suflarea Mea; dar, acum, pleacă la drum, înțelept fiu al Elladei. Noi încă o dată ne vom întâlni la picioarele Crucii Fiului Meu.

Şi eu am plecat. Şi erau tăcute câmpiile, şi erau tăcute drumurile şi încet Silena trimitea lumina ei slabă şi toate acestea se oglindeau în reflexe reci, în inima înghețată a călătorului singuratic ce purta în pieptul lui înfricoşată întelepciune a viziunii.

Şi numai undeva, în înălțimi, sub bolta albastră, au răsunat coardele sistrumului nevăzut, parca îngerii Celui

Negrăit păzeau pacea Maicii Isida, întrupată, înăbuşindu-i durerea cu aripile lor.

Pace ție, Empedocle!

Thales din Argos

AHASVER

Thales din Argos către Empedocle fiul lui Miles din Athena: Bucură-te de binecuvântarea Domnului Răstignit!

Am să-ți povestesc Empedocle o mare faptă despre acela care a pornit la drum în ziua fatala a Răstignirii Domnului şi care călătoreşte până în prezent şi va calatori până se va îndeplini tot ce a poruncit Răstignitul despre ultimele zile ale planetei.

Largă era calea pe care se urca jertfa Dumnezeiască la Golgota, căci totdeauna e largă calea care duce la suferință şi îngustă cărarea ce duce la fericire.

O căldura chinuitoare a crăpat pământul cleios, plin de brazde adânci şi de bulgari uscați de pe urma căruțelor. În tăcerea mormântală a căldurii de amiază, s-a oprit stihia aerului, care nu îndrăznea încă să creadă ceea ce se săvârşea pe pământ.

Pe drum mergea, cu răcnete şi urlete, o uriaşă gloată de oameni. Înainte, cu un pas regulat de ostaş, fără patimă, mergea un centurion vârstnic. Îl urmau doi soldați. O grămadă de băieți zgomotoşi înconjurau pe acei

care mergeau după ei, un grup de trei oameni însângerați, bătuți, care duceau fiecare, în spate cate o cruce mare.

Eu, Thales, n-am sa descriu pe Acela care mergea puțin mai înainte şi spre care au fost îndrumate toate batjocorile şi strigatele turmei omeneşti, care-L înconjura. N-am sa fac aceasta, din cauza că în limba ta Empedocle, nu sunt nici cuvinte nici culori pentru redarea strălucirii iubirii Dumnezeieşti, amestecată cu suferința omenească, ce lumina fața blândă, cu înțeleaptă şi totdeauna supraomeneasca a Galileeanului. Urmele de sânge numai adânceau taina cea mare şi înfricoşată care lumina această față cu aripile ei.

După El mergea un uriaş Iudeu, care uşor şi cu mândrie, purta pe umerii lui greutatea unei cruci gigantice. Ochii lui mari şi înfricoşători cu mare dispreț priveau gloata, ochi în care se reflectau privirile a zeci de victime, ce au căzut de mana lui, a celui mai mare tâlhar, pe drumul Tyrului. Tăcut, cu şiroaie de sudoare amestecate cu sânge, mergea şi numai din când în când, văzând că mulțimea înghesuia prea mult pe Cel ce mergea înainte, el slobozea un răcnet, ca un leu sălbatic, îmbătat de sânge, iar mulțimea se arunca la o parte, iar soldații romani, care mergeau pe de lături tresăreau şi strângeau mai tare armele în mâinile lor.

Complet aplecat la pământ, sub greutatea crucii, abia se târa al treilea. Sânge şi sudoare se amestecau pe fața lui cu lacrimi, care nu erau lacrimi de disperare, ci de dezgustătoare frică. Şi el răcnea ca o hienă urmărita, plângându-se tare tot timpul de nedreptatea

judecătorului, care l-a condamnat la moarte şi încă o moarte înfricoşătoare, pentru o vină de nimic. Dar pe fața lui cu ochii tulburi şi plini de puroi, erau scrise toate viciile şi decăderile lumii întregi, amestecate cu cea mai josnică şi jalnică frică pentru viața sa nedemnă.

Mulțimea care îi înconjura era, ca oricare mulțime, puturoasă şi proastă. Nemernici care abia s-au trezit după beția de noapte, adresându-I glume urâte, mulțimea de cerşetori şi fanatici, care nebuneşte protestau contra hulelor Aceluia care mergea înainte. Erau şi din cei indiferenți ca animalele, care se bucurau de priveliştea ce va fi, femei desfrânate în îmbrăcăminte, strigătoare şi fardate, iar între ele grupuri de oameni bine îmbrăcați, care discutau mândru şi serios despre trebuința uciderii Nazarineanului îndrăzneț, care a cutezat a critica o clasă dominantă, atribuindu-i vicii şi săpând astfel orice respect față de ea. Aceştia erau saducheii. Numai ici colea, în înghesuială, se vedeau fete palide cu priviri gânditoare, figuri îmbrăcate neglijent ale cărturarilor şi învățătorilor, pe fețele cărora se vedea efortul de a ghici o enigmă rămasă fără dezlegare pentru ei. De ce aseară, în şedința de noapte a sinedriului, a fost aşa de trist marele înțelept Caiafa? De ce el a poruncit să se distrugă toate scriptele despre Invățătorul din Nazaret, care se duce acum la răstignire? El care ştia aşa de bine scriptura şi proorocii, Invățătorul care era respectat de înțelepții Nicodem şi Gamaliel. Şi, în sfârşit, cel mai principal lucru despre care a vorbit el, Caiafa, în şoaptă, un timp aşa de îndelungat, într-un colt al curții, cu tânărul ucenic al

Răstignitului, Ioan? Şi ce însemnau ultimele cuvinte ale lui Caiafa: „Stimați frați şi aleşi ai lui Israel, saducheii cer moartea lui Iisus Nazarineanul, numit de popor Hristos. Dacă noi nu ne asociem la cererea lor, ei ne vor acuza în fața conducătorului Iudeii de aderență cu El, care neaga privilegiile, bogăția, nobilimea şi meritele, propovăduind sărăcia şi egalitatea. Romanii ne vor bănui de dorința de a ridica la răscoală, vor dizolva sinedriul şi vor pune şi mai mari biruri, iar la sfârşit, Îl vor răstigni pe Nazarinean. Atunci, fraților, nu-i mai bine sa moara un om pentru un popor?" Aşa au gândit cărturarii, dar să se distrugă atunci scriptele despre faptele mari ale Nazarineanului?

Dar ce ar fi spus ei dacă luau ei parte la şedința tainică la marele sinedriu, compus din doisprezece chaldei, care au pierdut şi socoteala anilor, luminați de semnul marii înțelepciuni a Lumii Adonai misterios, care domnea în Babilon sub numele Dumnezeului Baal.

Zăpăcit, fără autoritate obişnuită, răsuna vocea aceluiaşi Caiafa, care spunea:

- Înțelepții Domnului, ai lui Avraam, Isac şi Iacob, Copiii lui Adonai, să fie binecuvântat numele Lui, a sosit ceasul groaznic, pe care noi nu l-am aşteptat. Înțelepciunea noastră e neputincioasă, soarele tace, stihiile la fel, pământul a amuțit, în Sfânta Sfintelor Templului eu nu pot căpăta răspuns de la marele sanctuar al Lumii. Fraților, noi am rămas singuri cu înțelepciunea noastră în fața marii enigme a simplului lemnar din Nazaret. Fraților, din toate coturile

pământului v-am adunat aici pentru o consfătuire mare, căci a venit momentul cel mare în viața poporului care este în paza noastră. Aceasta o ştim noi. Ce sa facem, fraților? Cum e de salvat poporul şi ce poziție e de luat față de marea enigmă a lemnarului din Nazaret?

Mult timp adunarea tăcu, netezindu-şi bărbile lungi. În sfârşit, s-a ridicat marele chaldeu Daniil, fost prim preot al Babilonului şi încredințatul regilor lui puternici, şi a spus:

- Fraților, nici eu nu pot să vă spun nimic. Prevedera mea tace, nu am descoperirea de la duhurile luminoase ale lui Adonai, nu găsesc rezolvarea nici în scrisurile tainice ale Cabalei, cine este acest Iisus. Acel pe care Îl aşteaptă lumea, ori o stranie creatura a adâncurilor altui cosmos, necunoscuta nouă? Cum să aflam? Misterioase şi mari sunt faptele Lui, dar stranie şi neaşteptată este învățătură Lui, care descoperă înfricoşatele taine ale înțelepciunii vechi, aducându-le la cunoştință şi judecata mulțimii, iar noi suntem chemați a păstra tainele înțelepciunii. Şi astfel, El e cel mai mare criminal al cosmosului sau, îmi e teama a pronunța, Dumnezeu? Şi cine vom fi noi slujindu-L sau opunându-ne Lui? Înfricoşată ora, fraților, pentru noi, lasați în ora aceasta de Adonai, sa fie binecuvântat numele Lui. Să fie toate forțele înțelepciunii voastre încordate, fraților, căci este neclar ca nu zadarnic noi suntem lasați singuri. E clar că aceasta chestiune trebuie sa fie rezolvata numai cu înțelepciunea pământeană.

Aici s-a sculat bătrânul Rabi Israel din Ninive şi a spus:

- Fraților, înțelept este reprezentantul vostru în sinedriul lui Caiafa, dar vad acolo, după perdea, pe trei reprezentanți ai altor sanctuare ale înțelepciunii vechi. El i-a poftit aici, iar eu aprob acțiunea lui şi măcar cu statutul nostru, al sanctuarului Lumii, interzic folosirea înțelepciunii străine, ceasul este prea înfricoşat şi mare, ca sa nu cedam literei legii. Eu vad semnele celor doi şi numai semnul celui de al treilea este întunecat pentru mine. Fraților, sa-i rugam sa-şi exprime părerea lor în acest groaznic moment, să lăsăm înțelepciunea străină să întărească pe a noastră.

Cu tăcută inclinare a capetelor, adunarea a exprimat aprobarea cuvintelor înțeleptului rabi Israel, precum şi hotărârea înțeleptului Caiafa.

După perdea au ieşit trei inşi, care erau: eu, Thales, din Argos, marele inițiat al sanctuarului Thebei, purtătorul farului Eternității, înțeleptul Toma inițiatul Triunghiului şi discipolul Nazarineanului şi al treilea, care nu purta nici un semn, însă toata figura lui strălucea de o lumină albă albăstruie şi fata lui era acoperita de privirea străinilor cu un val alb.

Primul a vorbit Toma, care cu vocea înceată şi domoala a spus:

Fiilor înțelepciunii Lunii, eu nu pot să le spun nimic, căci triunghiul meu este depus de mine la picioarele Aceluia, care după o zi va fi ridicat pe cruce. Fraților, după

înțelepciunea omenească eu sunt discipolul Nazarineanului şi nu eu trebuie să vă spun despre el.

Tăcuți, au plecat capetele membrii sinedriului auzind cuvintele simple ale lui Toma. Modest şi fără zgomot, a plecat el la o parte. Locul lui l-am ocupat eu, Thales.

- Voi aici prezenți, înțelepciunea Marelui Tată al Înțelepciunii, Heraclit, bucurați-vă. Aşa am început eu. Farul Eternității care arde deasupra frunții mele, farul aprins de Hermes, de trei ori măreț, mi-a luminat mie adâncurile cosmosului, şi, eu, Thales, marele inițiat al sanctuarului Thebei, am pătruns enigma cea mare din Nazaret. De odată, s-au ridicat toți doisprezece chaldei şi Toma cu ei şi cel a cărui fata era acoperita cu valul alb şi s-au închinat mie: „Să fie salutată marea înțelepciune a sanctuarului Thebei!" a răsunat sala deodată. Însă, am continuat eu poruncitor, descoperirea care mi s-a făcut mie e o taină, dar nu taina pământului, ci taina cosmosului şi a haosului. Voi ştiți ca astfel de adevăruri nu pot fi redate, ci trebuie sa fie dobândite şi din cauza aceasta eu trebuie să tac. Pot să vă spun numai, că frigul marii arătări m-a înghețat şi înfricoşată enigmă a cosmosului şi a haosului a dărâmat chiar iubirea mea pentru farul cel mare al Eternității, care arde deasupra frunții mele ... Eu am spus tot ...

Uimiți şi tulburați, s-au sculat de la locurile lor chaldeii. S-a auzit din nou vocea stridentă a înțeleptului Daniil:

- Fraților, cuvinte mari am auzit noi acum şi ele au înghețat inima mea. Ce fel de taină înfricoşată este aceasta, care a cuprins cu frig iubirea puternică a marelui inițiat? Ce fel de taină înfricoşată, care a putut sa frângă iubirea cosmică a marelui inițiat, de simbolul inițierii sale? Măriți precauțiunea voastră, înțelepților Chaldei.

Pe locul meu stătea deja al treilea, cel necunoscut. Panza albă era ridicată de pe fața lui. Ochii negri, adânci ca o beznă şi o fata de bronz liniştită ca cerul Elladei, priveau adunarea.

- Arraim cel mare! a şoptit Daniil şi a căzut la picioarele regelui şi domnitorului rasei negre. Exemplul lui a fost urmat şi de alții, chiar Toma s-a aplecat pe un genunchi, numai eu, Thales, mare inițiat al Thebei, urmaş al dinastiei regale a oraşului „Poarta de aur", am rămas nemişcat, căci ce era pentru mine, purtătorul marelui frig al ştiinței, mărimea pământului?

- Chaldei, s-a auzit vocea metalică, liniştită şi puternică precum stihia a lui Arraim, ascultați-mă pe mine. Voi, părăsiți astăzi pe ocrotitorul vostru şi rămaşi față în față cu înțelepciunea voastră, singuri trebuie să găsiți ieşirea din situația în care va găsiți. Marele inițiat al sanctuarului din Theba, Thales din Argos, care a aflat adevărul, nu poate să vi-L dea vouă, căci adevărul se află nu se dă. Trebuie să luați calea mijlocie, calea voinței Negrăitului. Nu ajutați nimănui şi nu vă opuneți la nimic. Să se facă voia Unicului. Pe Iisus Nazarineanul, dacă nu I-ați pătruns taina, socotiți-L ca pe un om. Distrugeți toate scriptele în privința învățăturii Lui, a vieții şi a

faptelor Lui, căci toate acestea vin de la Negrăit, atunci El, Unicul va avea grijă ca opera Lui sa nu se piardă, iar dacă acestea nu sunt de la El, atunci totul se va stinge căci ştiţi cu totii, că numai sămânța bună dă roade bune.

Poate că acolo, în adâncimea veacurilor, veți găsi dezlegarea enigmei lemnarului din Nazaret.

O linişte a cuprins adunarea. Mult timp au gândit chaldeii, netezindu-şi lungile lor bărbi.

- Să fie aşa, a pronunțat Daniil şi toți ca unul s-au sculat şi s-au închinat încă o data în fața lui Arraim şi au părăsit unul după altul locul adunării.

Acum, Empedocle, să ne întoarcem la începutul povestirii mele.

Soarele ardea, parca voia să ardă pământul plin de păcate. Gloata parcă s-a făcut mai leneşă şi stăruia să meargă pe marginea drumului, unde din când în când umbre de copaci. În apropierea Golgotei, mulțimea a dat peste un rând de case mari, înecate în verdeața splendidelor grădini. Acestea erau casele saducheilor bogați. Pe lângă una din ele, stătea un grup de femei care, probabil aşteptau trecerea convoiului. Între ele se găsea şi tânărul ucenic al Nazarineanului, Ioan. Ei toți înconjurau o femeie înaltă, cu fața acoperită şi care suferea grozav.

Prin valul lăsat, am recunoscut ochii Mariei - Maica Celui Măreț, cu care am vorbit eu, Thales. Despre această întrevedere am să-ți povestesc altă dată, Empedocle, mai târziu, atunci când va fi voia Negrăitului şi tu vei fi mai

înțelept, căci taine mai am să-ți povestesc, dragul meu amic, iar rațiunea ta nu este încă în stare sa le înțeleagă.

Cand codrul cel mare a acoperit crengile lui ospitaliere, tot alaiul şi-a aruncat pe fata Comandantului Divin umbra lui şi în momentul când El a fost luminat de ochii Divinei Lui Maici suferind, El s-a clătinat şi a căzut în genunchi. S-a auzit atunci un hohot dezgustător şi glumele mulțimii, precum şi răcnetele dezgustătoare ale celui de al treilea condamnat şi numai tâlharul gigant s-a aplecat înduioşat asupra lui Iisus şi mâna sa a ridicat puțin crucea care apăsa cu greutate pe Nazarinean.

- Mare Thales, a răsunat lângă mine vocea înceată a lui Arraim, vezi tu întâia răsărire a seminței Dumnezeieşti în ochii cruzi ai tâlharului?

Observând oprirea mulțimii, centurionul care mergea în capul coloanei s-a oprit şi a aruncat o privire cruntă de soldat aspru mulțimii:

- Porci ai Ierusalimului, a strigat el tare, El este dat vouă spre batjocoră, a-L răstigni, voi aveti dreptul, dar în drumul spre moarte eu nu vă dau voie să-L batjocoriți. El e sleit de puteri şi Crucea Lui e mai mare ca a celorlalți. Poate cineva îl va ajuta.

Mulțimea a încremenit. Cum? Să ia crucea unui condamnat? înseamnă prin aceasta a lua parte din dezonoarea Lui asupra ta. Cine din iudeii cei drepți se va hotărî să facă aceasta?

- Jur pe Osiris, ai dreptate ostaşule, s-a auzit o voce tunătoare a cuiva şi, prin mulțime, poruncitor, s-a

strecurat un om de statura gigantica, cu barba deasa, argintie.

- Are dreptate ostaşul, numai cei spurcați pot glumi pe socoteala suferințelor unui om care, cum am auzit a fost condamnat numai pentru plăcerea bogaților. Apleacă-te amicul meu, eu am sa duc crucea Ta, să fie ea şi de plumb, pe Osiris şi pe Isida, să nu fiu eu fierarul Simon din Cirene.

Şi gigantul a apucat crucea Mântuitorului şi cu un gest a ridicat-o pe umerii săi. În acelaşi moment, ochii lui au exprimat o mirare:

- Chiar adevărat că este grea, parcă e de plumb, a mormăit el. Cum a putut sa o ducă El până acum?

- Mare Thales, am auzit iar lângă mine vocea lui Arraim, urmărind cu atenție tâlharul din Fenicia, ostaşul din Roma şi fierarul uriaş din Egipt, ce vei spune tu de semănătura modestului lemnar din Galileea?

Deodată, grupul de femei fu despărțit de o mână albă puternică. De lângă Suferindul Divin s-a arătat un iudeu în vârstă, înalt şi mare, îmbrăcat în haina bogată de saducheu. Ochii lui străluceau de răutate sălbatică. El apuca furios pe Galileean de umăr, şi împingându-l strigă:

- Du-te, du-Te numai aceasta a putut pronunța, sufocându-se de ură şi furie.

Blând S-a uitat la el Mântuitorul:

- Te salut, Ahaşver (iudeu rătăcitor), încet de tot au şoptit buzele lui însângerate şi El S-a ridicat încet din praf şi a urmat pe Simion, care ducea crucea Lui;

Cu țipete şi urlete a pornit mulțimea după El, precum şi grupul de femei ce-L aşteptau. La porțile casei Sale a rămas singur Ahaşver, continuând a arunca în urma condamnatului blesteme. O clipă, Arraim s-a oprit în fata Lui. Nu l-a recunoscut, el nu mai era un pelerin modest sau un învățător care îndruma pe Chaldeei învățați la marea ştiință. Acum era preotul mare al lui Lucifer, sluga lui de foc, care adunat în sine toată puterea magnetică a planetei. Cu o forță de neînvins străluceau ochii lui şi o spaimă de nedescris, o oroare groaznică a cuprins trupul lui Ahaşver. Încet, încet s-a ridicat mâna lui Arraim: „Ahaşver", ca de oțel a răspuns vocea lui, iți repet cuvintele tale: „Du-te, du-te până când se va întoarce El. Du-te de la est la vest, acesta este drumul tău! Du-te şi în fiecare deceniu iți dau un loc pentru odihnă. Du-te, rațiunea ta să lucreze fără încetare. Du-te şi caută să înveți şi să te pocăieşti, du-te. Primeşte blestemul meu, al lui Arraim, regele şi domnitorul negrilor, du-te. În numele Aceluia al cărui nume este Tăcere şi care este primul preot al Negrăitului, iți spun ție, du-te.

Şi, Ahaşver, parcă în vis, a tresărit, s-a clătinat şi .... s-a dus....

El merge şi în prezent, Empedocle. L-am văzut în țara Siberiei şi pe străzile Parisului şi pe culmile Anzilor şi în nisipurile Saharei şi pe ghețurile de la Polul Nord, ghebos, cu barba lunga, prăfuit, cu ochii arzători, el merge socotit de la un pol la altul, de la est la vest, merge

pătruns de mare întelepciune şi cu o căință tot aşa de mare.

În prezent el nu umbla singur, căci ochii unui inițiat pot vedea pe lângă el o figură albă, înconjurată de o strălucire albastră, cu ochii blânzi, o figură pe care bătrânul Ahaşver o duce sub braț şi încet, încet îi şopteşte cu duioşie la ureche. Şi ochii bătrânului evreu veşnic calator se învăluiesc atunci în lacrimi arzătoare şi buzele-i uscate şoptesc:

- Domnul şi Mântuitorul meu!

O faptă minunată ți-am povestit Empedocle. Cândva, dacă lumina vieții va licări în tine şi în inima ta, Empedocle, stihia va fi în stare să-ți aducă aminte, fără cutremur, de trecut, atunci am să-ți povestesc despre ultimele momente ale Domnului în trupul omenesc.

Pacea să fie cu tine, amicul meu Empedocle!

Thales din Argos

LA PICIOARELE CRUCII

Thales din Argos către Empedocle, fiul lui Miles Atenianul: Bucură-te de iubirea infinită a Dumnezeului Răstignit!

Drumul meu etern, fără sfârşit, între cărările stelare universale şi cosmice, nu-mi atinge visul: Pralaya - lanțul Manvatarelor - fumegă în fața mea cu ceața lui, dar nu există nici o beznă a haosului, nu există o veşnicie unde eu, Thales, am să uit măcar o clipă cele petrecute de mine la picioarele crucii, pe Golgota. Voi încerca a-ți reda, Empedocle, cu graiul nedesăvârşit omenesc, povestea plină de durere neomenească şi desăvârşită.

Cand eu, Thales, ți-am povestit povestea lui Ahaşver am ajuns la momentul când cei condamnați la crucificare, înconjurați de infecta turmă a oamenilor, s-au apropiat de Golgota. Pe culmea colinei stătea un mic grup de saduchei şi de preoți fanatici, care probabil ordonau totul. După indicațiile lor, Simon, fierarul, a coborât cu greu crucea Galileeanului în groapa din mijloc. El şi-a şters sudoarea ce-i curgea pe față şi a zis:

- Jur pe Osiris, ca nici o dată în viața mea n-am purtat aşa greutate. Să nu fiu eu, Simon fierarul, dacă nu as fi consimțit să port această cruce până la sfârşitul vieții mele, numai să pot scăpa de chinuri pe acest blând om.

- Să fii binecuvântat tu, Simon, pentru serviciul adus Mie, s-a auzit glasul dulce al Galileeanului, cine

măcar o clipă a purtat crucea Mea, va purta fericirea eternă în grădinile Tatălui Meu...

- Eu nu înțeleg ce spui tu, cu sinceritate a răspuns Simon, dar simt că nu a fost şi nu va fi o clipă mai bună în viața mea. Dar ce am făcut, cine eşti Tu, omule blând, căci cuvântul Tău este parcă apa rece pentru buzele uscate de arşiță?!

- Destulă vorbă, răcni un preot mic de statură, rău la suflet, cu barba ciufulită şi ochi de brută, care se învârtea în jur, dând lumea la o parte. Ultimele lui cuvinte au fost adresate soldaților romani, care stăteau în semicerc lângă posomorâtul lor centurion.

- Nu dai porunca acolo unde comanzi, înțeleptule, a răspuns centurionul, soldații mei îşi fac datoria față de cei doi, şi arată spre tâlhar şi zaraf, deoarece ei sunt osândiți de proconsul; iar în ce priveşte pe nenorocitul de Nazarinean, El vă este dat vouă şi voi faceți cu El ce doriți, mâna soldatului roman nu se va atinge de El. Eu voi face ceea ce trebuie sa fac.

Cu aceste cuvinte, centurionul s-a întors şi a făcut semn soldaților care stăteau în spatele lui. Acela i-a întins o tabliță de lemn vopsită viu, pe care era scris latineşte: „Iisus Nazarineanul Regele Iudeilor". Centurionul a bătut tăblița cu o lovitură de ciocan la capătul de sus al crucii Nazarineanului.

Din gura saducheilor şi preoților, care s-au adunat în jurul lui, au izbucnit răcnete de furie şi de protest:

Dă aceasta jos, soldatule, dă jos imediat, țipau ei, iar preotul cel mic a făcut chiar o încercare de a rupe tăblița, dar puternicul centurion l-a aruncat la o parte:

- După ordinul locțiitorului lui Cezar, Pilat din Pont, a spus el poruncitor şi a ridicat mana în sus, dacă vouă nu va place inscripția, duceți-vă la Consul şi cereți desființarea, dar până atunci, jur pe Jupiter, nu sfătuiesc pe nimeni a împiedica pe soldatul roman de a îndeplini porunca primită. Apucați-vă de treabă, a comandat el soldaților lui. Aceştia, tăcuți, s-au apropiat de tâlhar şi de zaraf. Primul, singur şi-a aruncat hainele şi s-a culcat pe crucea lui, neluând nici o clipă privirea de la blândul şi sleitul de puteri Galileean, a cărui față era luminată de o lumină lăuntrică şi care stătea cu mâinile împreunate lângă crucea sa.

Scene dezgustătoare s-au început cu zaraful care tipa, răcnea, muşca mâinile soldaților, care începuseră sa-l dezbrace. Preotul cel mic, refăcându-se de lovitura centurionului, se sfătuia în şoapta cu un grup de iudei şi în sfârşit, apropiindu-se de El, a început sa-i vorbească ceva repede, dând din mâini şi arătând ba pe tâlharul; care era deja culcat pe crucea sa, ba pe zaraful care țipa. O expresie de dezgust de neexprimat şi de dispreț a trecut pe fața bărbătească a soldatului.

- Jur pe Jupiter, a şoptit el printre dinți, că multă josnicie se ascunde în inima ta, preotule. Cărui Dumnezeu slujeşti tu? Sânge, după legea ta, a vărsa este oprit; dar a minți, a înşela şi a preda astfel la moarte se poate? Tu ai dreptate, aceşti doi netrebnici sunt tot iudei

şi în privința lor eu n-am ordin, tu eşti indicat ca organizator al execuției. Fă ce vrei, eu nu mă voi împotrivi.

Preotul a alergat la soldați şi i-a oprit. Tâlharul, mirat s-a ridicat de pe cruce şi se uita nedumerit la preot şi la saducheii ce s-au apropiat de el. Tot aici, alături, au pus şi pe zaraful aproape gol şi tremurător, care se uita ca un câine speriat în jurul lui.

- Ascultați, țipând şi cu o momeală a spus preotul, noi vom interveni imediat la consul pentru a fi iertați, cu condiția ca voi să-l executați pe acest hulitor, a spus el, arătând pe Galileean. Noi nu avem drept a vărsa sânge şi deci nu avem călăii nostri, iar romanii nu vor sa-L execute, deoarece nu L-au judecat ei. Ei, consimți?

- Luați-mă, luați-mă, eu oricând voi sluji vouă!...

Preotul a dat din cap în semn de consimțire şi a zâmbit cu dispreț.

- Dar, tu, s-a adresat la tâlhar, tu vrei sa-L pironeşti pe cruce? a zis el arătând spre Galileean. Da! nerăbdător a spus preotul.

În ochii tâlharului a fulgerat mânia. El a respirat adânc şi cu furie a scuipat drept în ochii preotului, pe urmă s-a întors şi dând la o parte mulțimea, s-a apropiat de crucea sa şi din nou tăcut, s-a culcat pe ea. În spatele lui, s-a auzit tunetul aprobator al vocii centurionului:

- Pe Jupiter, el ar fi un soldat bun, a spus el.

Preotul şi-a revenit din ofensa neaşteptată şi spume de turbare au acoperit buzele lui.

- Pironiți-l, pironiți-l, țipa el apropiindu-se de tâlharul culcat pe cruce şi lovindu-l în cap cu piciorul încălțat în sandala.

Aici, soldații, după semnul centurionului, l-au întins şi tăcut au început fapta lor înfricoşătoare. N-au trecut nici trei minute şi enorma cruce cu trupul gigantic, sângerând, al tâlharului, s-a ridicat asupra mulțimii şi greu s-a înfundat în groapă. Nici un geamăt n-a ieşit din buzele încleştate ale celui executat. Pe fața lui strâmbată de durere, au strălucit luminos ochii lui, care priveau fără încetare la Galileean, care ridicând mâna şi binecuvântând pe tâlhar, a şoptit ceva încet.

Şi ochii mei, ochii unui inițiat de grad superior, au văzut cum nişte aripi fine, abia observate chiar şi de ochii mei, au luminat ochii tâlharului ridicat pe cruce şi au tremurat asupra lui.

Urâciosul zaraf se ostenea grăbit lângă Galileeanul nemişcat, rupând hainele după El. Fapta lui diabolică era întovărăşită de vorbe josnice şi de ocară şi glume, uitându-se chiorâş în jurul lui, căutând parcă, cu purtarea lui, a câştiga aprobarea mulțimii.

Fețele saducheilor şi preoților ardeau de răzbunare şi de răutate, iar fețele soldaților erau întunecate, posomorâte. Mulțimea se înghesuia în jurul Lui, fiind reținută de semicercul soldaților.

- Thales, mi-a zis mie Arraim, care stătea lângă mine, se apropie clipa jertfei celei mari. Simți tu, cum toată natura s-a constrâns de înfricoşare? Şi, într-adevăr, viața clocotea parcă numai şi numai pe Golgota, în jur

parcă totul amuțise şi încetat. Nu era nici o adiere de vânt, nici pasările nu zburau, nici o mişcare a insectelor. Soarele se făcuse roşu, iar puterea razelor lui era mai calda, mai înăbuşitoare... De la orizont, venea o negură deasă şi înfricoşătoare.

- Uită-te, Thales, din nou a răsunat vocea lui Arraim. Şi pe câmpul întunecat al cerului albastru - negru eu, Thales, am văzut nişte ochi plini de tristețe, de durere omenească negrăită şi sufletul înghețat de frigul cel mare s-a cutremurat de negrăitul şi tainicul mister al tristeții Dumnezeieşti şi eu, Thales, al cărui spirit avusese linişstea asemănătoare stâncilor de bazalt din fundurile oceanului, am simțit cum lacrimile fierbinți ale ochilor meu au topit gheata inimii mele.

Aceştia au fost ochii lui Dumnezeu, ridicat pe Cruce de oameni.

Şi ca o disonanță blestemată a pătruns aici țipătul urlător al zarafului înşelat de preot şi acum, înfuriat, sfâşiat de soldații romani. Încă un minut şi trei cruci au împodobit culmea Golgotei.

- Este scris: ...şi cu cei fără de lege va fi judecat, am auzit cuvintele pronunțate lângă mine şi întorcându-mă am văzut pe tânărul Ioan, care cu ochii plini de lacrimi, privea pe Invățătorul şi Dumnezeul sau.

Inundat de minunata minune a iubirii, sufletul meu n-a putu rezista şi eu l-am luat de mână. El a tresărit şi s-a uitat la mine.

- Înțeleptule elin, iată unde ne-am întâlnit noi, a zis el. Tu ai prezis asta. Eu ştiu ca tu-l iubeşti pe Invățătorul,

poți tu sa rogi pe romani ca să dea voie Maicii Dumnezeului meu să se apropie de cruce?

Imediat am fost gata să îndeplinesc cererea lui Ioan. În aceeaşi clipă am văzut pe centurion care se apropia cu Arraim de noi.

- Acest distins etiopian, a zis el arătând pe cel din urmă, a venit de la Pilat din Pont cu ordinul de a îndeplini dorința Maicii Răstignitului, Rege al Iudeilor. El mi-a spus ca Ea este aici cu Tine, discipolul Celui Răstignit. Unde este Ea şi ce vrea? Jur pe Jupiter, ca am sa fac tot ce pot şi chiar mai mult, căci niciodată sufletul meu n-a suferit mai mult ca acum, când asist la executarea aceasta murdară a unui Nevinovat. Uitați-vă, şi el a arătat un grup de saduchei şi de preoți, ce dezgustător huleau, cu o bucurie satanică, la picioarele crucii. Uitați-vă, am văzut multe în viața mea, să nu ucidă trăsnetul, dar niciodată n-am văzut sânge mai curat decât Cel Care se vărsă astăzi, şi oameni mai hidoşi decât compatrioții tăi, discipol al Celui Răstignit. Şi întorcându-se, a scuipat cu dezgust.

- Noi am vrut să te rugăm, Romane, să dai voie lângă Cruce, Maicii Învățătorului meu, domol a spus Ioan.

- Ca să audă Ea toate batjocorile şi hulele care cad pe capul Fiului Ei suferind, din partea acestor copii ai Tartarului? a zis romanul, dar în orice caz am sa fac aceasta. Cheamă aici pe Femeie, şi vino aici, după mine. Şi centurionul s-a apropiat de Cruce:

- Destul! a strigat el răsunător, treaba voastră s-a executat, regele vostru a fost spânzurat pe Cruce, duceți-vă de aici, dați locul lacrimilor sacre Maicii Lui.

Înfuriați, privind pe centurion, şi murmurând nemulțumiți, s-au dus de la cruce saducheii şi preoții.

Cu mersul încet, rezemata de mana lui Ioan, S-a apropiat de cruce, învelită în năframă, Femeia, şi, cu plânsul mut, a căzut la picioarele însângerate ale Răstignitului. Cu Dumnezeiasca blândețe au privit în jos ochii Lui Dumnezeu, care suferea ca om:

- Ioane, S-a auzit vocea lină, iți dau ție pe Maica Mea, dă-o lor! Maica Mea, coboară-Te de pe înălțimile Tale şi urmează-i lui...

Şi din nou s-au ridicat ochii Mântuitorului şi s-au oprit pe grupul pe care îl formam eu, Thales, Arraim şi centurionul. Involuntar am privit pe Arraim, care, ațintind ochii lui asupra Mântuitorului, cel mai puternic mag de pe pământ, era avântul şi îndreptarea. Eu am înțeles că numai un singur semn de pe Cruce şi totul în jurul Crucii, ar fi fost topit de focul îngrozitor al spațiului. Şi încet, încet, s-a auzit de pe Cruce:

- Tată, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!

Capul lui Arraim s-a aplecat în jos sub povara acestei mustrări a Marelui Înțelept al planetei.

- Jur pe Jupiter, mirat a şoptit centurionul lângă mine, ascultați, El le iartă lor. Adevărat ca este Fiul Lui Dumnezeu!

Eu, Thales, cu nesațiu am observat totul, deoarece inima mea era plină, în loc de frigul cunoştinței, acum, de

torentul iubirii Dumnezeieşti. Şi am văzut cum ochii Lui Dumnezeu, s-au îndreptat spre tâlharul care, de pe cruce, în cele mai cumplite suferințe, nu înceta a privi pe Domnul. Parcă un geamăt, un răcnet, a fost răspunsul la privirea Lui Dumnezeu:

- Unde este împărăția Ta, Rege Răstignit, s-a auzit un strigat ieşit din pieptul tâlharului sfâşiat de suferință; ori ude vei fi Tu, Blândule, ia-mă şi pe mine cu Tine!

- Chiar azi, vei fi cu Mine în împărăția Mea, s-a auzit răspunsul blând, de pe cruce.

Şi din nou am văzut cum aripile nevăzute au fâlfâit tremurător deasupra capului primului ales al Lui Dumnezeu, tâlharul de la drumul mare, şi o umbră s-a aşezat pe fața lui. El a răsuflat adânc şi capul i s-a aplecat pe piept.

- Jur pe Jupiter, a şoptit, fără a înțelege, centurionul, care stătea lângă mine, ce lucruri minunate se petrec astăzi! Parcă el a şi murit.

- Uită-te, Thales, mi-a zis mie Arraim, şi mâna lui s-a aşezat pe umărul meu, negura care demult sta la orizont parcă s-a acoperit şi s-a făcut mai întunecată.

Şi eu, Thales, am văzut cum din ea au crescut două aripi negre, gigantice, asemănătoare aripilor de liliac, cum s-au deschis doi ochi mari de culoare roşie ca sângele şi cum s-a proiectat o față mândră ca răsuflarea haosului, cu triunghiul răsturnat asupra lui, şi iată, toate aceste fapte, acest „ceva" nespus de penibil, s-a revărsat asupra Golgotei. Şi din întuneric a răsunat un trăsnet, la care pământul a răspuns cu un cutremur. S-a auzit mugetul

mulțimii omeneşti, care cuprinsă de groază, a început să fugă prin întuneric, apucând fiecare în ce parte nimerea, căzând în gropi şi ierugi, răsturnându-se şi călcându-se unii pe alții. Iar măgura neagră s-a făcut ca un ghem şi un corp gigantic, rotund ca un corp de şarpe, încet, s-a târât spre Golgota şi o minune din minunile cosmosului s-au înfăptuit.

Capul cu ochii roşii ca sângele s-a aplecat la picioarele însângerate ale Răstignitului şi urechile mele, urechile marelui inițiat, au auzit o armonie originală a haosului, care parcă ridica din necunoscut cu îndepărtate bubuituri de tunet, creațiuni din necunoscute prăpastii. Aceasta a fost vocea a însuşi Întunericului în persoană, vocea marelui stăpân al Maicii care nu s-a ivit în duh, El a zis:

- Luminate Frate, Tu ai luat la Tine pe sluga mea, ia la Tine şi pe stăpânul lui.

- Aşadar, vino, suferindule, se auzi vocea de pe Cruce.

- Şi sămânța femeii, a răspuns capul şarpelui, am auzit şoapta metalică a lui Arraim. S-a făcut marea taină a împăcării, uita-te, Thales! Şi în fața ochilor mei s-au desfăşurat atât de frumoase tablouri, pe care eu n-am să le mai văd niciodată, chiar dacă bilioanele marilor cicluri de creațiuni vor trece prin fața mea. S-a aprins marea lumină şi snopul ei larg ca orizontul s-a ridicat spre cer şi în snopul acesta de lumină am văzut capul Răstignitului de o Dumnezeiască frumusețe, luminat cu expresia unei Dumnezeieşti iubiri, de nedescris, întrecând chiar

melodiile corului de arhangheli. Dar aceasta nu se poate reda în vorbe.

Şi iată, alături de capul lui Dumnezeu care părăsise trupul, s-a apropiat alt cap, de o desăvârşită frumusețe omenească. Pe el încă nu s-au şters semnele marii suferințe, nu s-au dus încă semnele luptei cosmice, dar ochii n-au mai fost roşii ca sângele, ci au lucit ca adâncurile cerurilor de miazăzi, ardeau cu iubirea necunoscută oamenilor, îndreptată spre figura lui Hristos Învingătorul.

- Clipa naşterii Noului Arhanghel, a şoptit Arraim.

Şi tot aici, între aceste două figuri gigantice, palpita un snop de lumină albă, care cu bucurie alunecă lângă pieptul Lui Dumnezeu. Acesta era sufletul tâlharului eliberat, al tâlharului de pe drumul mare al Tyrului ... Şi parcă coadele unei harfe gigantice s-au rupt din ceruri şi un sunet jos a trecut asupra pământului.

- S-a sfârşit!

Şi s-a târât de pe colină corpul şarpelui decapitat împrăştiindu-se în spațiu, care s-a făcut mai veninos.

Tulburat de cele întâmplate, m-am apropiat de Cruce, împreună cu Arraim şi ridicând ochii spre Cel Răstignit, am văzut ochii Lui încă vii, dar Dumnezeu nu mai era în El. Aceasta era numai o ființă omenească, suferindă, nemărginit de bună, nemărginit de iubitoare, dar vai, numai umană, Duhul a părăsit-o lăsând-o la ultima încercare a chinuitoarei singurătăți. Şi ființa a gemut:

- Dumnezeul Meu de ce M-ai părăsit?

- Jur pe Jupiterul Meu, numai pot suporta a țipat răguşit centurionul, care stătea lângă mine şi, smulgând din mâna unui soldat palid ca moartea o suliță, cu forță a înfipt-o în coasta Răstignitului. Fie, să calc jurământul pentru a-I micşora chinurile, a zis centurionul, ațintind asupra mea privirea aproape nebună, dar la ce am fost martor azi, n-ar fi putut suferi nici Cezarul în persoană. Ce negură a fost asta, ce voci îmi şoptesc mie, Înțeleptule Etiopian? cu vocea tremurătoare s-a adresat el lui Arraim.

- Tu singur, de mult ai spus, militarule, că acesta a fost Fiul Lui Dumnezeu, i-a răspuns lui Arraim. Şi nedumerit, ținând mâinile semiridicate, romanul, brutal, cu expresia unei întrebări chinuitoare se uita la fața Galileeanului, față care era învăluită de umbra morții. Şi încet, s-a mişcat şi s-a uitat în jur. Numai doi soldați palizi şi speriați de moarte erau în picioare, restul stăteau culcați cu fetele la pământ. Mulțimea era plecată. Nu departe, era rostogolit cadavrul micului preot, cu fața acoperită de spume şi de sânge. Lângă Crucea Domnului era Aceeaşi Femeie, lipită de picioarele Răstignitului şi Ioan, adâncit în rugăciune şi foarte trist.

Dar luminata figură, puternică, a soldatului roman, era înaintea Crucii cu cei doi fii ai înțelepciunii: eu şi Arraim, iată anturajul ultimelor momente din viața Lui Dumnezeu pe pământ.

Şi numai corpul nefericitului zaraf era încă în viață. Centurionul revenit, stăpân pe sine, a dat soldaților ordin sa-i zdrobească fluierele picioarelor şi singur şi gânditor, s-a dus de o parte.

În acest moment, din tufele din apropiere, s-au ivit fețele palide ale unei femei şi ale discipolilor Galileeanului. Am recunoscut pe Maria din Magdala şi pe Petru. Văzându-mă pe mine, Maria a alergat la mine şi plângând m-a întrebat:

- eline înțelept, oare El a putut muri?

- El a înviat, Marie, am răspuns eu, văzând chinurile ei, am înconjurat-o cu căldura înțelepciunii mele. Ea a tresărit şi s-a îndreptat:

- Eu ştiu aceasta, mulțumesc, Înțeleptule, a şoptit ea şi apropiindu-se de cruce s-a lipit de picioarele Celui Răstignit.

Centurionul, disperat, privea această scenă:

- Jur pe Jupiter, eu nu ştiu ce să fac, bombănea el.

- Nu te tulbura, viteazule soldat, i-a zis Arraim luându-l de mână, eu cunosc toate gândurile stimatului Pilat din Pont, care este prietenul meu, şi crede-mă, că indulgența sa față de femei şi de ucenicii Celui Răstignit, nu va fi condamnată de el. Eu ştiu că el ar da şi trupul Lui, veneratorilor Lui.

- Iți mulțumesc, Etiopiene, i-a răspuns lui, centurionul ştergând sudoarea ce-i curgea pe față, dar nu poți să-mi spui de la cine pot să aflu mai amănunțit cine a fost Răstignitul şi ce înseamnă cuvintele „Fiul Lui Dumnezeu", pe care, fără voia mea, le-a pronunțat limba mea? Şi ce fel de minuni sunt acestea, al căror martor am fost eu azi?

Arraim l-a privit gânditor:

- Să nu pierzi din vedere pe acela, şi-l arată pe Ioan, el este discipolul Lui şi-ți va povesti tot şi vei afla cine este Răstignitul. Şi vei fi primul creştin răstignit pe cruce, a adăugat el în şoaptă, adresându-se mie. Să plecam de aici, Thales, a zis el tare, ca să nu fie ochi de prisos care să privească tristețea Maicii.

Noi încet am început a coborî după culme. Ici şi colo, stăteau încă culcați oameni care nu-şi reveniseră din spaimă. Mai multe case s-au prefăcut în ruine din cauza cutremurului, cerul parcă s-a curățit şi noaptea şi-a aşternut învelişul asupra pământului care, din când în când, încă se mai cutremura.

În depărtare, am văzut un grup de oameni care se grăbeau. Între ei am recunoscut barba mare şi alba a Înțeleptului Iosif din Arimateea.

Penultimul acord al marelui mister cosmic, s-a terminat şi începe ultimul, cel mai măreț.

Pacea să fie cu tine, Empedocle!

Thales din Argos

ÎNVIEREA LUI HRISTOS

Thales din Argos către Empedocle, fiul lui Miles din Athena. De atotpururea Nemărginitei Iubiri Răstignite, bucura-te!

Se înclina spre seară, a treia zi după jertfirea Negrăitului. Amurgul serii n-a împrăştiat încă pe ceruri luminile sale colorate şi eu, Thales, mă rugam în gradina Ghetsimani, lângă piatra care mi se părea mie că nu s-a uscat încă de lacrimile lui Dumnezeu.

M-am rugat Unicului Ra şi, pentru prima dată pe planeta pământului, marele inițiat a adăugat la rugăciunea lui şi numele Lui Dumnezeu Răstignit. Şi imediat ce acest nume a zburat de pe buzele mele care au pronunțat o rugăciune tainică în limba sacră a strămoşilor nostri din înălțimile cosmosului, ca un răspuns îndepărtat, mi-au răspuns mie, lui Thales, corurile evoluției sfinte şi aripile lor, în îmbucurătoare mirare, s-au legănat în jurul meu.

- Fericit eşti tu, bărbat înțelept, primul care ai aruncat numele lui Dumnezeu în beznele cosmosului, au şoptit gurile lor imateriale, slava lui Thales, slava lui, care a chemat numele nou al Unicului.

Şi eu, Thales, am auzit un suspin încet de bucurie, al Maicii pământului:

- Primeşte şi binecuvântarea mea, fiul Meu, mare şi înțelept fiu al Meu! - a şoptit pământul deoarece numele nou al Unicului Dumnezeu a fost pronunțat de tine ca

om, ca țarina Mea, ca inima Mea. Maica pământului iți aduce mulțumiri, înțeleptul Meu, Thales.

Şi din nou am auzit doxologia Lui Dumnezeu Atotştiutorul, Lui Iisus Hristos Cel Răstignit şi iată, toată natura, de jos şi de sus, pământ şi bolta cerească, cu şoapta abia auzită au repetat cuvintele mele şi pieptul meu s-a umplut de o imensă putere, parând că în el s-au adunat toate puterile cosmosului divin.

- În adevăr, eşti îndrăzneț şi înțelept, Thales, am auzit eu în spatele meu vocea lui Arraim, de patru ori măreț, din moment ce tu ai îndrăznit mai înainte de Taina Celui Negrăit, a pronunța numele Lui, numele nou al Unicului Dumnezeu.

- O nu, nu este prea devreme, de patru ori mărite, am răspuns eu, deoarece taina aceasta s-a şi săvârşit în inima mea şi în credința mea; iată jertfelnic mare pe care va rezista universul întreg...

Arraim m-a privit țintă:

- Adevărat, binecuvântată este Elada pentru tine, Înțeleptule din cele patru evoluții omeneşti, pe care le-am văzut eu, Arraim, pe drumul pribegiilor mele pe hotarele atotsupremului, n-a fost nici unul mai curajos şi mai înțelept ca tine. Dar pune mâna ta pe umărul meu şi cred că e timpul, Thales, să ne ducem acolo, unde se odihneşte trupul Dumnezeiesc.

Eu, Thales, aşteptam această invitație şi, făcând în tăcere semn cu capul, fără grabă, l-am urmat pe Arraim. El, ieşind din gradină, a intrat în oraş şi acolo, intrând

pentru un moment într-o casă mică, s-a întors ținând în mână pe ucenicul cel tânăr al Răstignitului, blândul Ioan.

Văzându-mă pe mine, a căzut Ioan pe umărul meu şi a plâns chinuitor, în hohote.

- Oare tu nu crezi, Ioane? serios l-am întrebat eu, Thales, şi respirația mea şi puterea mea au căzut pe capul tânărului.

- O, nu, Înțeleptule străin, a răspuns Ioan, credința mea e neclintita, dar eu sunt un om obişnuit şi oare este în stare inima omenească să suporte tristețea zilelor trecute?

- Tu, nu eşti tocmai un om obişnuit, Ioane, am spus eu, şi cu o privire tainică m-am uitat drept în ochii lui. Adu-ți aminte, Ioane, iți poruncesc, adu-ti aminte de marea Lemuriei şi de țara adormitului Dragon. Adu-ți aminte, Ioane, de cuvântarea ta despre Tao Dumnezeiesc şi Unic. Adu-ți aminte, Ioane, despre întâlnirea noastră la tronul reginei Balchis, adu-ți aminte, de numele tău, fiu al Atlantidei. Şi larg, larg, s-au deschis ochii tânărului şi s-au aprins de focul cunoaşterii cosmice deodată:

- Eu sunt Lao-Dzi, fiul țării Dragonului adormit, a şoptit el ...şi eu, ştiam... ca El, Dumnezeul meu şi Mântuitorul meu, mă va chema la El...

Iar din urmă se apropia de noi cineva blând, tăcut şi binevoitor! Aceasta era Ea, Maica Atotprezentului Etern, Tânăra - Fecioara - Maria, Isida, cea de mai înainte de veci, Regina Cerului, Fecioara - Maria Binecuvântată. Toți trei, eu, Thales, Arraim de patru ori măreț şi Ioan am căzut în praf înaintea Ei.

- Ridicați-vă înțelepții Mei slujitori, tu Arraim şi tu, Thales, a răsunat asupra capetelor noastre vocea Ei. Scoală-te şi tu, fiul Meu Ioan, scoală-te ca să duci pe Maica ta acolo, unde răsună ultimul acord al voinței Celui Prea Înalt. Să ne ducem cu totii împreună, înțelepților, fiindcă iată, înțelepciunea voastră de mult a încetat să fie înțelepciunea omenească şi ochilor voştri s-a descoperit ceea ce nu pot vedea ochii fiilor pământului.

Iar tu, Thales, mi s-a adresat Ea mie, tu care ai împletit firul tău cu firele Dumnezeieşti, căci cine dacă nu tu, mi-a transmis Mie, şi cine, dacă nu tu, a deşteptat amintirea Fiului Meu Ioan şi ai descoperit în fața lui adâncurile cosmice. Tu, Thales, spun Eu, să fii al doilea fiu al Meu, iar tu, veşnic credinciosul Meu slujitor şi regele copiilor Mei cei negri, înțeleptul Arraim, tu vei fi Mie fiul de al treilea. Aşadar, sculați-vă: IUBIREA, ÎNȚELEPCIUNEA, ŞI PUTEREA, copiii Mei şi să ne ducem să întâlnim pe Învingătorul, pe Fiul Meu după trup şi Tatăl meu după spirit.

Şi când amurgul de seară acoperea bolta cerului, atunci noi cei patru, intram în gradina cea mare a lui Iosif din Arimateea şi ne-am ascuns sub umbra unui grup de cedri ce acoperea stânca. În cealaltă parte a potecii, se găsea mormântul, păzit de zece soldați romani.

- Închideți ochii voştri, înțelepților, a spus autoritar Maica Domnului Celui răstignit, deoarece nu vi se cuvine să vedeți taina interiorului Cetății Fiului Meu. Iar tu, Arraim încordează voința ta şi cheamă aici pe cele trei

Marii, trei inimi pline de iubire, ca să găsească aici răsplata iubirii şi fidelității lor.

Şi iată, cu putere s-au înfipt în aer cuvintele magice şi a ieşit puterea din ochii întunecați ai celui de patru ori măreț, înțelept; au ieşit şi s-au risipit ca un smoc de fulgere. N-a trecut nici jumătate de oră, când, pe drum, în depărtare, s-au arătat trei figuri de femei. Prima era Maria din Magdala, a doua acea fată de evrei mititică, de sub al cărei văl m-au privit pe mine ochii Dumnezeieşti ai Athenei Pallas şi a treia, mama fiilor lui Zevedei o femeie blândă, mamă iubitoare, supusă şi liniştită, mare şi în iubirea ei şi în supunerea ei, aspectul mamelor care nu au cruțat a da pe fii lor după fire, în slujba şi jertfa Dumnezeiască. Ele au alergat repede la Maica Domnului şi au căzut în genunchi:

- O, Maică! a spus una din ele plângând, nu ştiu ce s-a întâmplat cu noi, dar am auzit glasul tău şi singure nu ştiu cum am ajuns aici.

- Aşa şi trebuia, a răspuns Maica - Fecioară, să fiți aici, cu Mine, în rugăciune până la miezul nopții ... şi, înclinându-şi binevoitor capul către mine şi Arraim, Ea s-a îndepărtat cu femeile şi cu Ioan în desişul copacilor, pentru rugăciune.

- Să ne ducem, Thales, şi să însemnăm pe sulul memoriei noastre taina ce vine, mi-a spus mie Arraim. Iată, ceasul se apropie ... O, Stăpânul meu! pe neaşteptate a pronunțat Arraim şi s-a prosternat în praf, cu fața în jos.

Şi eu, Thales, am văzut pe câmpul cerului înroşit, un tablou minunat şi nemişcat. Am văzut doi ochi gigantici fiecare cu aripi, care ocupau fiecare cate un sfert de bolta cerească, ochi minunați, înaripați, cu putere de nedescris a unei aşteptări neliniştite şi a unei aşteptări pasionate, priveau stânca ce cuprindea mormântul celui Răstignit.

Deasupra ochilor se ridică fruntea împodobită de un păr de aur, care parcă era din firele înstelate ale întregului cosmos, ale întregului univers, cazând din adâncurile creației, iar gura era ca sistrumul cu şapte coarde, ce intona veşnica laudă Unicului Creator. Ce am văzut eu, Thales, că nu există nici un obstacol pentru privirea acelor ochi gigantici şi că ei priveau tocmai în adâncul stâncii, observând acolo, ceva minunat şi înfricoşat, ce merita să fie aşteptat miliarde de veacuri, care au trecut spre apus, şi era un mister cuprins în stancă, încă ceva ce dorea cu toata ființa Posesorul celor minunați ochi înaripați, îmbrăcat în lumina Universului. Şi am înțeles eu, Thales, ca soarta mea, stranie mi-a trimis un moment sublim al privirii lui, Însuşi Demiurgul, al Luceafărului Cel Dulce al Dimineții, Primogenitura a Ipostazei Celei din Vechi în Trei Fețe.

- O, Lumină Prim Născută, Zână Deşteptată, Copil Prim Născut al Creației, Tată al Stihiei de Foc, primeşte închinăciunea mea, am strigat eu, Thales, din plinătatea inimii mele, neputând a rupe privirea mea de la ochii minunați, în adâncul cărora am văzut patria sufletelor omeneşti şi în acelaşi timp şi leagănul meu. Şi în dosul

capului puternic al Aurorei, s-a aprins o lumina mare şi în ea se mişcau cohorte nenumărate ale evoluțiilor supraomeneşti, a căror lumină se ducea sclipitoare în adâncurile infinitului, care nici o dată n-a fost obiectul gândirii, chiar al minților celor mai mari inițiați. Panglica aceasta nu avea sfârşit. Curcubeul Creației, ce strălucea cu toate culorile regnului solar şi am ştiut eu, Thales, că sfârşitul acestui curcubeu este numai acolo, la Tronul Negrăitului. Şi am văzut pe lângă Arraim, posternat în prag, două ființe minunate, de o frumusețe cerească şi aveau aripi pe spate, aripi negre cu dungi albastre. Ele s-au aplecat asupra lui Arraim şi-i şopteau ceva măgulitor, iar pentru mine era imposibil să nu pricep ca ființele acestea erau fiii rasei lui Arraim, frații leagănului lui Cosmic.

Şi Arraim a luat seama la şoaptele lor, şi s-a ridicat şi prima privire a lui a fost aruncata spre mine, privire de mirare:

- Cum, a strigat el, tu, un om, ai văzut Luceafărul purtător de lumina şi totuşi porți raza vieții în corpul tău? Şi eu m-am ridicat drept, eu omul, Thales, fiul pământului, şi am răspuns cu mândrie lui Arraim:

- Ce poate să-mi facă mie, unui om, fiul pământului, Aurora purtătoare de lumină, dacă eu, omul în deplină minte fiind, am stat de-a dreapta Lui Dumnezeu însuşi, în gradina Magdalei? Şi cel de patru ori măreț mi s-a închinat mie.

- Adevărat, a strigat el, pământul în persoana ta, Thales, a biruit Cosmosul cu puterea Unicului

Dumnezeu. Şi acum, nu eu ,Thales, am sa te duc, a urmat el, ci te rog tu du-mă mai departe, unde noi trebuie să vedem pe Cel deşteptat. Şi eu, Thales, m-am dus curajos înainte, iar în jur, măcar că noaptea se lăsase, nu adormise nimic, ci totul parcă se pitea în aşteptarea îndeplinirii unei taine: Prima învingere a Spiritului asupra materiei în sânul ei.

În fața peşterii pecetluite, au adormit soldații romani, fără să observe că lumina cu razele subțiri pătrundeau prin crăpăturile pietrei aplecate.. În jur, era o tăcere nespusă, iar pe bolta cerească ardeau ca şi înainte ochii înaripați, şi tot ca înainte, pe calea curcubeului, se duceau în sus, mulțime de evoluții superioare şi duhurile Stihiilor, care s-au adunat în jur, cântând cu voci neauzite, imnurile armoniilor fără de sfârşit.

Şi iată, s-a auzit încet, un singur sunet înalt, curat, domol, care a răsunat o clipă şi a încetat. A răsunat din nou, tot mai des şi mai încet, şi deodată, ca un val, au pornit sunete, dar nu de triumf cum crezi tu, Empedocle, ci care încet şi frumos plângeau bucuria. Acesta n-a fost imnul sărbătoririi triumfului, ci întoarcerea plină de iubire a Dumnezeului Răstignit, în Trupul lui omenesc răstignit. Nu răsună triumful, ci iertarea deplină, căci triumf poate fi la Dumnezeu Atotputernic? Şi încet, încet, întorcându-se piatra, a țâşnit lumina ca un snop din peştera şi pe pragul ei S-a arătat figura minunată a Lui Iisus Hristos.

Luminată şi plină de bunătate era figura Lui Dumnezeiască, ochii Lui blânzi era luminați de o iubire infinită şi prima privire a Lui a fost aruncată acolo unde pe cer ardeau ochii înaripați, ochii Aurorei, care s-a aprins de odată de bucurie Dumnezeiască. Şi s-a deschis gura minunată a Luceafărului purtător de lumină şi un imn de măreție negrăită a pornit din ea, purtând în bezna haosului compunerea noilor sfere, cu un început nou al victoriei asupra morții.

Ridicând dreapta a întins-o Hristos în direcția Luceafărului, iar deasupra frunții Purtătoare de lumină s-a aprins simbolul unirii luminii Celei de la început, cu lumina iubirii dumnezeieşti; Crucea, Crucea împodobită cu florile rotii, ca sângele jertfei divine.

Şi imnul Aurorei a fost prins de semn, cu evoluții supraomeneşti şi ale Stihiilor şi a cântat Universul, tot Cosmosul şi chiar sunetele cele de jos, de bas, deşteptându-se au răspuns din bezna haosului.

Şi din nou a ridicat, binecuvântând, dreapta Domnul deşteptat şi, încet, El a zis:

- Destul, copii, Întorceți-vă la locuințele voastre, lasați-Mă deocamdată pe Mine singur cu copii cei sărmani ai pământului, care azi, din nou, s-au regăsit pentru împărăția Mea.

Şi corurile au tăcut şi imnurile s-au risipit, iar ochii înaripați s-au stins şi s-au făcut palide cohortele de evoluții supraomeneşti ale Stihiilor. Şi în fața pământului şi a omenirii stătea din nou „Tâmplarul”, Blând Iisus, Care cu puterea Sa Dumnezeiască a biruit moartea.

Şi pământul a răspuns. Primul sunet a fost sunetul înfricoşări pronunțat de grupul deşteptat şi orbit de lumină, al soldaților romani. Şi am văzut cum figura singuratică a unei femei s-a repezit dintr-o dată spre mormântul deschis, iar apoi repede a alergat înaintea Lui Hristos, care mergea încet pe potecă. Eu am recunoscut-o, era Maria din Magdala.

- Doamne, a început ea, dar apoi privind fix, cu strigăt de spaimă şi plină bucurie s-a aruncat la picioarele Celui Deşteptat.

- Nu Mă atinge, Mario, încet a spus El, deoarece eu sunt încă plin de gloria cerească şi ea te va arde. Ridică-te şi mergi, făcând cunoscut ucenicilor mei să Mă aştepte în Galileea, sub codrii nostri. Ridică-te, iubire umană, azi prefăcută în iubirea divină, ridică-te blândă Maria, mama tuturor Mariilor ce vin în carne şi oase.

Şi binecuvântând pe Maria, care plângea încet, s-a dus mai departe, unde iarăşi L-a aşteptat Maica Lui cu încă două femei. Însă pe drumul Lui, am fost şi noi, Arraim cel de patru ori măreț şi copilul pământului, eu Thales. Blând şi dezmierdător ne-a privit „Tâmplarul deşteptat" şi „Dumnezeul neadormit".

- Thales, a răsunat vocea Lui blândă, dezleg legăturile tale cu omenirea şi te binecuvântez pentru noua ta misiune, dar termină întâi misiunea ta pe pământ. Eu iți încredințez, fiu al pământului o parte din puterea Mea, şi El s-a atins de fruntea mea cu mana Lui, du-o departe în peştera din Ethiopia şi dă viață nouă celei prim create, regina Sabbei, a pământului, care se târăşte în pulbere.

Du-o acolo şi pe fiica Mea iubită, să rămână acolo, cu fiica lui Arraim, robul Meu, până când îi voi porunci să se ridice pentru a-Mi sluji Mie...

Şi am văzut eu, Thales, cum Maica Domnului Meu a adus la El pe fata aceea modestă, Israelită, sub valul căreia, nu de mult, m-au privit ochii Athenei Pallas.

- Iată fiica Mea, Mi-a spus mie Domnul meu, ea se va arata veacurilor ce vor să vină, sub numele de Sofia, adică înțelepciunea divină. Ti-o încredințez ție, Thales, şi ea va duce lui Balchis ce suferă, tot ce ai prezis cândva tu, eline, înțelept, ce erai condus de Duhul Meu. Primeşte binecuvântarea Mea, cu Maria cea de a treia şi sluga Mea Arraim. Pleacă eline, în lunga-ți cale, şi binecuvântată să fie minunata-ți viață.

Iar eu, Thales, prosternându-Mă la picioarele Domnului meu, am luat de mână pe fecioara tăcută, şi fără sa mă întorc, din moment ce am fost pe calea Domnului, am ieşit din gradina lui Iosif din Arimateea. Abia am ieşit şi am văzut un om cu barba albă, lungă, care se îndrepta spre noi şi aducea două cămile albe pentru drum. În momentul întâlnirii noastre, el a plecat capul înaintea mea şi a zis:

- Va permite nobilul şi înțelesul Thales, unui vechi cunoscut a-l sluji din nou, oferindu-i cămile pentru lunga lui călătorie?

- Picioarele tale sunt tot pe urmele Domnului, înțelepte Rabi Israel din Ur al Chaldeei, am răspuns eu. În numele meu şi al însoțitoarei, iți mulțumesc, Înțeleptule. Eu n-am stat mult de vorba cu Rabi Israel,

deoarece n-a fost nimic în materie ce ar fi putut să se ascundă de privirea bătrânului Chaldeu.

Zile şi nopți, neobosite alergau cămilele minunate ale bătrânului Rabi, zile şi nopți a tăcut însoțitoarea mea învăluită până când în depărtare s-au arătat cunoscutele siluete ale mulțimilor Ethiopiei. În fundul unui templu al zeiței Mame, în munți, eu am găsit adăpostul tainic al reginei Balchis, care de mult lepădase tronul şi schimbase podoabele de regină cu valul unei vestale bătrâne, într-un sanctuar retras, pentru femei.

Lăsând pe însoțitoarea mea în curtea exterioară a templului, eu singur am intrat în chilia lui Balchis. Ea stătea aplecata asupra hrisoavelor vechi, de pergament, însă era ca şi în trecut, nespus de frumoasă femeie, numai ca brazdele adânci ale suferinței şi ale adâncilor cugetări puseseră pecetea pe frumusețea ei înaltă. La prima privire ce a aruncat asupra mea, un strigat răguşit a izbucnit din frumoasele ei buze:

- Înțeleptele eline!

Şi iată eu, Thales, am văzut pe mândra regină a Sabbei, marea şi frumoasa fiică a lui Arraim, de patru ori măreț, prosternată la picioarele mele. Eu n-am ridicat-o, căci în gura mea n-au fost cuvintele mele, ci vorbe trimise prin minte de Dumnezeiescul Martir. După ce am redat totul, am dat voie lui Balchis să se ridice şi, atunci a privit fața ei renăscută de lacrimile dulci şi înviorătoare ale iubirii Dumnezeieşti.

- Neputincioasa Balchis, nu găseşte cuvinte pentru a-ți exprima mulțumirea, Dumnezeiescului sol, a zis ea,

şi oare ai tu nevoie de mulțumire? Dar unde este însoțitoarea ta tainică, pe care trebuie să o îngrijesc după porunca Marelui dintre Cei Mari?

Şi când am intrat în chilia lui Balchis cu Sofia cea sfințită, regina a început a alerga zăpăcită, văzând fața deschisa a Sofiei şi cu nespusa înfricoşare a întins mâinile sale.

- Arra, Arra! a pronunțat ea răguşită, şi din nou a căzut în praf, înaintea celor sosiți. Şi prima dată eu, Thales, am auzit vocea Dumnezeieştii Sofia, şi a fost vocea aceasta ca unirea a două bilioane de voci, care s-au ridicat din adâncul cosmoselor şi era asemănătoare cu plângerea tuturor sistrumelor templelor zeiței Mame şi mai răsunătoare decât corurile îngereşti.

- Eu nu sunt Arra, sora mea, frumoasă Balchis, ci Maica Arrelor întregului univers, deoarece toate Arrele s-au născut înainte de veacuri în inima mea cea necreată, a spus ea, şi mâinile ei s-au adăpostit cu iubire pe cozile negre ale lui Balchis. Ridică-te sora mea, înțeleaptă Balchis, ridică-te şi primeşte-mă pe mine până când vocea Stăpânului şi a Tatălui meu mă va chema în lume. Iar tu, eline, de trei ori binecuvântat, s-a adresat Dumnezeiasca Sofia, primeşte-mi binecuvântarea mea şi pentru călătoria ta şi pentru sfârşitul drumului omenesc.

Şi eu, Thales, prosternat la picioarele unei noi enigme a cosmosului, am ieşit din templu şi am continuat drumul meu către prima creație „Regina Țărână". Şi şase zile am mers eu, Thales, prin ganguri subterane şi albii de râuri în sânul pământului trecând prăpastii întunecate

şi coridoare înguste ale stâncilor de veci create. Drumul meu este luminat de farul Eternității deasupra frunții mele, pe care l-am aprins, iar ca ghid am avut marea întelepciune a sanctuarului Thebei. În sfârşit, am ajuns până la stratul zăcămintelor de rubin şi acolo, într-un adăpost săpat într-un smarald imens, am găsit pe minunata regină a şerpilor, care aşa de credincioasă m-a servit înțelepciunea mea, în ziua primei mele vizite la regina Balchis. Şi s-a îndreptat minunatul şarpe până la vârful cozii sale şi şi-a apropiat ochii ei verzi ca smaraldul de ființa mea. Miliarde de ani, cu aşteptările chinuitoare, străluceau în privirea ei, şi cu bărbăție am ridicat eu, Thales, mâna mea şi cu putere am pronunțat numele Noului Dumnezeu Unic, poruncind eu, părticica puterii Lui, dată mie, a se ridica din prăpastia neştiinței naturii, Primului Creat, Regele Pământului, Dătătorul de Viață al Omenirii. Creatorul minunat al înțelepciunii constructive şi ascultător chemării puternice făcute de mine, s-a ridicat El, Adamul, Primul Creat, în deplina Lui frumusețe nedescrisă, s-a ridicat plin de blândețe şi de iubire, s-a ridicat în deplina Lui existență de rai, necunoscută nimănui. Şi m-am atins eu, Thales, de fruntea şarpelui şi am zis:

- Cu voia Domnului nostru Iisus Hristos, care a venit în trup spre slava ființelor păcătoase ale întregului Univers de la ziua Facerii, iți poruncesc înțeleaptă Lilith, să te laşi de forma târâtoarei înțelepte şi să primeşti din nou forma ta şi să te uneşti cu soțul tău.

Parcă mii de tunete s-au împrăştiat prin peştera de rubine şi coada şarpelui a căzut în fața mea s-a arătat în deplina putere şi frumusețe de nedescris, Lilith, prima creată, luminoasă şi bucuroasă, deoarece ea a primit ce n-a avut de la crearea sa, o părticică a iubirii Dumnezeieşti.

Şi a întins şi Adam, cel întâi creat, îmbrățişările sale, şi s-au contopit şi în giganticele valuri astrale au dispărut, în adâncurile lumii de scheme şi proiecte cosmice.

Şi am ridicat eu, Thales, atunci o rugăciune de mulțumire Domnului Iisus Hristos, şi cu puterea înțelepciunii mele am transportat şi trupul meu, din sânul pământului, în pustiul Arabiei, unde se începea noul meu drum.

Binecuvântarea Blândului Tâmplar din Galileea să fie cu tine, prietenul meu Empedocle! Amin!

Thales din Argos

CĂTRE CEI CARE AU CITIT :

„Eu, Thales din Argos, ştiu că sufletul copilăriei din voi tânjeşte de dorul poveştii, de dorul adevărurilor eterne îmbrăcate în haina nepieritoarelor imagini, crainice în lumea voastră de aici, şi a limbii de toți cunoscută ce se vorbeşte pe tărâmul unde creanga de aur se odihneşte în apele vieții, limbă pe care ați vorbit-o şi voi cândva fiecare şi de care sufletul copilăriei îşi aduce aminte cu drag tânjind după „mândra-i aromă". Şi deşi mulți dintre voi, pe dinafară, ați trecut de vârsta poveştii, cel însetat de cunoaştere rămâne veşnic copilul cel fericit stă şi ascultă cu nesaț şi însetat de cunoaştere şi frumos se simte mereu îmboldit dinăuntru, oricât de multe ori le-ar auzi, să spună ca în copilărie mereu: <*mai spune odată, mai spune, ... şi... şi...*>

E limba pe care voi oamenii acestui veac de sfârşit de mileniu ați început s-o uitați, preocupați să vă însuşiți limba tehnicii şi a ştiinței materiale, limba adevărurilor prefăcute în mumii, dar pe care va trebui să vă străduiți să o învățați din nou de acum în forma ei limpezită şi nouă ca limbă a sufletului conştiinței voastre ce se trezeşte acum şi se dezvoltă în voi: limba ştiinței spirituale.

De aceea, ca impuls de pornire, legând vechi de nou, am trimis în anii când încleştarea cea mare sângera pământurile Răsăritului şi se apropia de voi, pe trimisul meu sub înfățişarea unui călugăr tăcut, în cetatea pe care Galli (Galatti) a ridicat-o la voi pe Dunaris, pe Istru, ca să vă aducă aceste scrisori (precum odinioară pe Varllam şi

Iosoaf) ca ele, tălmăcite apoi în limba voastră să ajungă la Tomis, poartă de intrare pe aceste meleaguri a înțelepciunii Eladei, iar de acolo, prin discipolul lui Asklepios, fiul lui Apollon, prin doctor, mai departe la voi toți.

Ştiu că unii din voi le-au scris cu propria lor mână şi le citesc an de an, rând pe rând în săptămâna înălțimilor, seară de seară, iar alții le-au îndrăgit că au ajuns a crede că ei înşişi le-au scris, - şi-i bine aşa - căci orice adevăr devine în noi izvor de adevăr este al nostru al tuturor deopotrivă.

Iar Empedocle, cel de la începutul epocii voastre actuale a revenit printre voi sub înfățişarea lui Faust, căutătorul de Eu, care sunteți de fapt voi, fiecare, oamenii acestui veac de răscruce, ce luptă cu cele două fețe ale răului, străduindu-vă să ajungeți şi să acționați din Eu, din miezul veşnic, nealterat al ființei, ca să puteți apoi răzbate în chip nou, în libertate deplină, din nou la tărâmul unde creanga de aur se oglindeşte în apele vieții şi unde se vorbeşte limba cea vie de toți înțeleasă, limba înțelegerii viitoare dintre oameni şi zei: limba Epocii Spirituale.

Cu binecuvântarea Dumnezeieştii iubiri care răscumpără, şi a Sfintei Înțelepciuni despre om, a Sfintei Sofia ce vesteşte în veacul nostru de sfârşit de mileniu revelarea cea mare, tuturor celor ce au citit, bucurie!”

GLOSAR

Ahaşver - 1. Personaj legendar, cunoscut şi sub numele de „Jidovul rătăcitor”
2. Nume dat în Vechiul Testament regelui persan Xerxe I.

Argos - Polis în Grecia Antică (nord-estul Peloponezului), întemeiat la începutul mileniului II Î.Hr.; centru politic şi cultural al Argolidei.

Cleon - (sec. V Î.Hr.) Om politic atenian. Conducător al aripii radicale a democrației sclavagiste ateniene; adept al unor acțiuni intransigente împotriva Spartei, a murit în bătălia de la Amphipolis (422 Î.Hr.).

Daoism - (taoism) 1. De la cuvântul chinez tao, care înseamnă rațiune, ființă supremă. Unul dintre principalele curente în filozofia antică chineză reprezentată prin câteva şcoli (aprox. sec. IV-III Î.Hr.). Un loc central ocupă în cadrul lui, noțiunea de Dao (drum, cale) interpretată în planul ontologiei ca drum firesc al lucrurilor, legea mişcării şi transformării universale, temelia lumii. în planul moralei şi al politicii, recomanda retragerea din viața obştească, reîntoarcerea la starea naturală a omenirii.
2. Religie constituită în China în sec. I-III d.Hr., prin instituirea cultului Lao-Tse şi transformarea noțiunii de Dao într-un principiu divin accesibil prin extaz mistic. în

anul 440 d.Hr. a devenit religie de stat dar în sec. XVII şi-a pierdut acest privilegiu.

Isis - în mitologia egipteană, zeiță a naturii fecunde şi a maternității, soră şi soție a lui Osiris.

Lao-Tse - Personaj legendar, Lao-Tse („Bătrânul Maestru"), nu a lăsat decât cuvinte fulgurante de înțelepciune şi a fost amintit de alții în situați în care a fost implicat. Confucius şi, mai ales, Tchouang-Tseu, contemporanii lui, care au împărțit cu el onoarea de a fi cei mai mari filozofi chinezi, l-au pus adesea în scenă sub numele de Lao-Tan, în mici fabule în care replicile usturătoare sunt tot atâtea sfaturi de trezire la viață, adevărata viață Calea. În sec.VI Î.Hr. a apărut în China o lucrare de 5000 de ideograme; „Cartea Cărării Supremului Adevăr", Tao-Te-King, ce urma să marcheze profund spiritualitatea chineză şi să devină una dintre cele mai mari opere spirituale ale lumii. Această lucrare a fost scrisă de Lao-Tse la vârsta de 200 de ani, la începutul călătoriei sale către vestul „barbar".

Pallas-Athena - Zeița înțelepciunii, protectoarea artelor, ştiinței şi meşteşugurilor. S-a născut din capul lui Zeus, gata înarmată. Emblema ei, bufnița, este simbol al înțelepciunii.

La romani este cunoscută sub numele de Minerva.

Sabba - Stat sclavagist antic, semilegendar, aflat în sudul peninsulei Arabia în mileniul 1 Î.Hr. Potrivit mitologiei biblice, o regină din Sabba s-ar fi căsătorit în sec. X Î.Hr. cu Solomon, regele statului israelito-iudeu.

CUPRINS

PREFAȚĂ.....2

DISTRUGEREA ATLANTIDEI.....3

A DOUA CUPĂ DE INIȚIERE.....14

BALCHIS, REGINA SABBEI.....19

ÎN GRĂDINA MAGDALEI.....42

MARIA.....60

AHASVER.....72

LA PICIOARELE CRUCII.....85

ÎNVIEREA LUI HRISTOS.....99

CĂTRE CEI CARE AU CITIT :.....114

GLOSAR.....116